Khyber.ORG

Presents

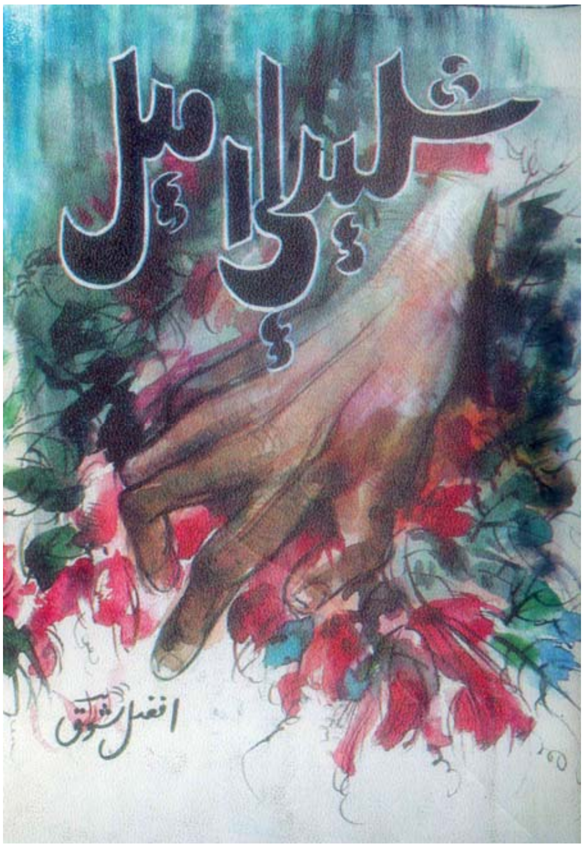

شلېدلی امېل

افضل شوق

له اړخه

دَپښتو ادبي ملګري سهېلي پښتونخوا

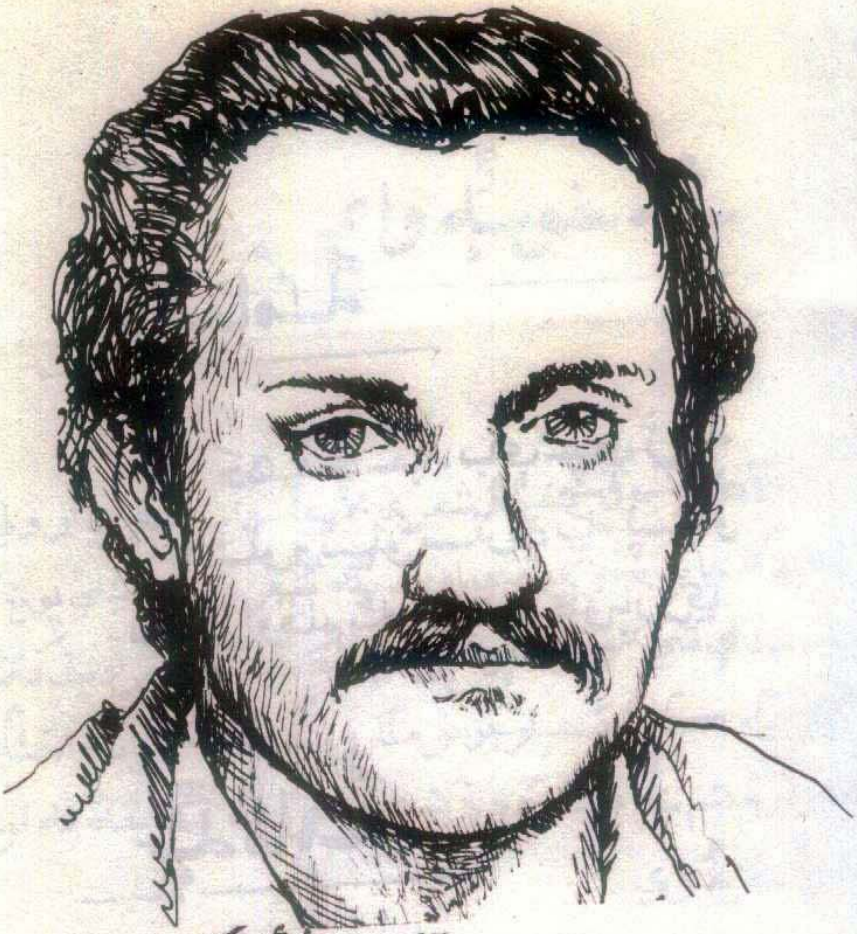

خبر نه یم چې زه څوک یم
د چا خپل یم، پردي څوک دي
بس فقط دومره پوهېږم
چې ساه اخلم، کاڼی نه یم
وینم اورم، بوټی نه یم
خو په ژبه زه بې ژبې
د بې حسه بُت په شان یم
زه انسان یم
هو! انسان یم

حقوق محفوظ

دا شعري مجموعه ، چي دَ " شلېدلی امېل " تر عنوان دلاندي په کال ۱۹۸۷.۸۸ع کي دَ افضل شوق په نامه مارکيټ کي په لومړي ځل خپوره شوې وه او اوس يې دويم برېښنائي جلد چې په کال ۲۰۰۷ . ۸ ع کې په ليکه کېږي .. همه حق يې دَ شاعر دَ زامنو عزيزيارخان، اولس يارخان، حکمتيار خان، قام يار خان او لُور هديل برېښنا افضل خان په نامه محفوظ ساتل کېږي-

دَ کتاب په باب...

کتاب	شلېدلی امېل
شاعر	افضل شوق
له اړخه	دَ پښتو ادبي ملګري سهېلي پښتونخوا
دَ چاپ کال (لومړی چاپ)	۱۹۸۷ . ۸۸ ع
دَ چاپ ځای	یونائیټډ پرنټرز۔کوئټه
شمېر	۱۰۰۰ کاپۍ
خطاط دَ اول جلد	شهزاد اورکزئ۔کوئټه
کمپوزنګ دَ بریښنائي جلد	قامیار خان او حکمتیار خان
ټائټلونه	کلیم خان . کوئټه
عکسونه	محمد حسېن. کوئټه
بیهه. (آن لائن) ډالر	۱۵۰ کالداري پاکستانۍ/ ۲۰۰افغانۍ/۱۲ امریکائي

دَ کتاب تر لاسه کولو درک

. یونیورسټي بُک اېجنسي خېبر بازار پېښور
. صحاف نشریاتي موسئسه کاسي روډ کوئټه
. عظیم پبلیشرز سوئیکارنو چوک پېښور
. دانش کتابتون ډهکي قیصه خوانۍ پېښور
. پښتو اکېډمي بُک سټال ، پېښور یونیورسټۍ
. ګوشه ادب جناح روډ کوئټه

انتساب دَ کتاب

دَ پخواني چاپ

په نامه دَ هغې جذبې ، چې ژبه په پښتو وئيلو ، سترګې په پښتو لوستلو او قلم په پښتو ليکلو پارَوي.

په نامه دَ خپل محترم أستاد پروفېسر ربنواز مايل، چې دَ پښتو او أردو ادب په اړه دَ لفظونو په لوبه کې دَ فکرونو دَ يو نامتو لوبغاړي په حېث پېژندګلوي لري.

دَ اوسني بريښنائی چاپ

په نامه دَ خپل وجود دَ هغه نيمي خوا ، چې زه يې په زميني سفرونو باندي په نيمي نړۍ کې او دَ ويښو سترګو دَخوبونو په خيالوَرو فکري جهانونو کې تر دې دمه نه يوازې کړَولی يم بلکې اوس خو مې لا دَ ځان سره دَ لا محدودو آسمانونو په لور دَ بوتللو دپاره دَ تکميل په غرض په داسې زينو هم خېږوي لګيا ده ، چې بيرته ورباندي راګوزېدل په ممکناتو کې نه راځي .

په نامه دَ هغه چا ، چې پښتنه نه ده خو زما دَ ځينو پښتو کتابونو دَ چاپَولو سره سره يې زما دَ پښتني شعري افکارو په انګلسۍ کې ژباړل شوې کتاب (ټوئيسټ آف فېټس) په نړۍ کې دَ خپرَولو دَ پاره دَ الې بولنګ سره تر خپله وسه کومک هم شامل کړی دی. هو --- زما اشاره دلته زما دَ ګرانې کور وداني ډاکټر وهيبه سکاني افضل په لور ده، چې زما دَ ژوند دَ اصل روح او خوږې لورکۍ هديل بريښنا افضل خان مثالي مور هم ده .

افضل شوق

Khyber.ORG

څه خو به وایم

افضل شوق خپله شعري مجموعه چاپ کوي او ولې به يې نه چاپ کوي چې اوس په شعر وئیلو کې پوخ کاره یادېدی شي . او برسېره پر دې، دَ ځان دَ انفرادیت دَ مُشخص کولو په کار ، دَ ملګرو نه که زیات اخته نه دی نو کم هم نه دی. دَ ده هسې شعرونه آخر څه ته او چته غاړه غزَوي...

مازي دَ یار دَ موسولو په نیت
ټوکه په ځان کول څه ټوکه نه ده

دَ زړه په لورې هره تلونکې لاره
ازغي ازغي ده سر تر پایه څله؟

لمحه لمحه مې له وسواسه دَ مرګ
ځي او راځي زړه ته دَ ډار اند ښښنې

یو احساس دَ ژوند دی شوقه چې ما وژني
بل مرګي ژوندی ساتلی یم په وار وار

دا رنګ ګوا دَ ده په اړه دَ فکري اثباتیت رنګ دی چې که هم دغه يې رنګ او ګرځېدو ، نو دَ ده په لوی شاعر جوړېدو کې به هیڅ شک نه شي پاتې. په اصل کې شعر وئینه یو عجب فن دی ، چې په یوه وخت دَ فکر پوخ والی هم غواړي ، دَ جذبې نرماي او تودش هم او دَ ټکو مناسب او ښکلي چُوڼ هم. په دې کې که یو څه کم شي نو خبره پوره یا په زړه پوری او یا دَ واړو زمانو غږ لرونکي نه ښکاري. دَ مثال په طور صرف دَ ماضي ذکر هم کُلیت موندلی شي که چرته دغه پورته اسباب په کې برابر وي.

یاد ماضي عذاب هی یارو
چهین لې مُجهسې حافظه مېرا

لیک: افضل شوک

اوس زما دَ خيال دَ تصديق دپاره شايد چې نور بحث ضروري نه وي .... هن نو وئيل مې دا چې ـــــ دَ افضل شوق پر دغه حقيقت نظر دی او چې تظر يې پوره وي نو مخکې ذکر شوي شعرونه ترې په آسانه خپل وجود مومي ، گنې دائی هم دَ تېر ببر ښکار شي او هسې شيان هم يقيناً په دې مجموعه کې شته .

افضل شوق زما په نزد دَ نظم او په نظم کې هم دَ مختصر نظم شاعر دی. دلته دَ ده کړاؤ، فکري وحدت او دَ موضوع تفصيل زيات پرله پوری ليده شي ـــــ دَ مثال په طور دوه نظمونه وړاندې کوم.

""پيسې ""

دَ سهار له لمر ختو
دَ ماښام تر خوربدو
ټول اقدار دَ ژوندانه
ورکړه راکړه ، بد او ښه
گوا هر څه او تقاضې
نن سبا ښکاري پيسې

""پېژندګلوي""

خبر نه يم
چې زه څوک يم ؟
دَ چا خپل يم ؟
پربدي څوک دي ؟
بس فقط دومره پوهېږم
چې ساه اخلم
کاڼی نه يم
وينم ، اورم

بُوتې نه يم
خو په ژبه ، زه بې ژبې
دَ بې حسه بُت په شان يم
زه انسان يم
هو ، انسان يم

لکه ما چې اووئيل چې دائی دَ مختصر نظم شاعر دی نو په دې اړه پورتني دوه نظمونه په اختصار کې تفصيل هم ښاي او دَ ده دَ فکر په تجربې کې ـــــ دَ تجربې بيان هم . هم دغسې دَ ده نظم "تفس" او "دَ ضمير ژغ" او ځينې نور نظمونه پوره نظمونه ياد ېدی شي .

دا يو عجبه حقيقت دی چې دَ نظم ويونکي شاعر به دَ شعريت خوا اکثره دَ ده په نظر کې نه وي او يا به يې کمزوره وي. دَ دې سبب له نورو اسبابو نه علاوه دا هم دی چې نظم وَ فکر ته زيات دَ ملګرتيا لاس ورکوي او غزل وَ جذبې ته . ځکه نظم ګو شاعر اکثره نظم ويونکی يوائې نه پاتې کېږي.. غزل هم ليکي . او دَ شعريت هغه خوا دلته پوره کړي . په افضل شوق کې دا څه قدرتي غوندي مجبوري ده چې څه کم څه زيات کم چرته نا چرته پاتې کېږي. دَ دې باوجود که دَ ده نظمونه دَ اختصار دَ صفت له کبله دَ ده په وس کې ځان په ډېرو ځايو کې ښاي نو دا به يې زيار هم ګڼو او کمال هم .

افضل شوق موضوعات لري . نظم ويونکی شاعر دَ غزل ويونکي په مقابله کې په دې اړه فوقيت لري چې هغه که هر څو مخته تګ اوغواړي نوچوکاټ نه له سره نه شي وتی . دَ مثال په طور غزل دَ حُسن له لطافت او دَ عشق له سرخمۍ نه دېخوا آخوا څومره تلی شي ، دَ معاملې يو پوهاند ښه بو هېږي . کائنات يې موضوع دی خو لطيف او خواږه اړخونه به يې تر بحث لاندې وي . لاکن نظم کمپيوټر هم موضوع ګرځولی شي ، که جُزيات يې سم بيان شي . ګوا دَ نظم شاعر مفکر او تر حد دَ پاسه دَ يو شي نفسيات بين ضرور وي ، ګڼې تفضيل ته معامله څنګه وتی شي ؟ او بيا هر نظم نوې بيان . يوه نوې اډانه او يو نوې ښار عمارت کوي. ځکه تر ګُليو لاندې نه شي راتلی او پدې اړه دَ نظم ويونکي ذهن زياته زرخېز (Fertile) ګڼلی کېدی شي .

Khyber.ORG

هن... لکه پورته چې ما اووئيل ، افضل شوق دَ نظم وئينې ملکه زياته لري. ذهن به يې که پوره فکري نه وي نو له څلورو نه درې برخې خو به ضرور وي او که داسې نه وای نو دا کار دَ بېکارۍ به يې ولې په سر اخيستو چې مروجې سانچې (دَ غزل) پرېږدي او نوي سانچې (نظم) خپلې کړي.

ما لکه اول چې اووئيل چې ښه ښه نظمونه يې شته او زما له ده سره نيږدې تعلق هم دا راته په ګوته کړي ده چې که دائی نظم ته پوره متوجه شي نو ..... دَ کار شاعر به اوګرځي او پښتو ادب به له موضوعاتو نه ډک او په موضوعاتو به موړ شی.

په آخر کې به دا اووايم چې دَ عبدالغني مبارز او عبدالسلام جوهر نه يې راواخلې تر محمود اياز او سهېل جعفر خټک پورې ، دَ دغه کهول (چې دَ تېرو لسو دولسو کالو نه شاعري کوي) يو داسې شاعر دی چې خپله څېره هم لري او خپل انفراديت په قائمه ولو کې بوخت هم . دَ دغه کهول الميه دا ده چې شاتـه يې سم دستي دَ سيد خېرمحمدعارف، ابوالخېرځلاند ، ګل شاه خوستي، سعيدګوهر، عبدالکريم بريالی، عمرګل عسکر او سرور سودائي کهول ولاړ دی او څه وروسته مقدس خان معصوم، صاحبزاده حميدالله ، زه او نور يُو ـــــ دا ټول ګوا دَ دغې صدۍ دَ دويمې پنځوسمې بعد تحريکونه دي چې که دوئ خپل تشخُص په نوي فکر او نوي موضوع نه په کې اولري نو دَ روايت تسلسل به يو خوا ختم شي او دَ نوي موضوعاتو راتګ به بل خوا .

زه په يو څو ټکو کې ګوا دَ افضل شوق په اړه خپله دا وينا دغسې تمام ته رسَولی شم چې دائ دي غزل او نظم دواړه ليکي ولې چې زه ورته په دواړو کې اُمېندونه لرم. که هسې مه وای نو ما به اول دَ ده دَ غزل شعرونه نه ورکول. لاکن نظم ته دي دومره توجه ورکړي (دَ پورته شعريت هم درلولو په خيال) چې دائ زمونږ دَ ادب لمنه په موضوعاتو ډکه کړي. اقبال غزلونه دَ نظم په ژبه اووئيل ، دائ دي نظمونه دَ غزل په ژبه اووای. دا به دَ ده دَ شعريت حرف هم پوره کړي. په موجوده حال دَ ده دا مجموعه نوې هم ده او زړه راکښونکې هم چې نظمونه په کې جدا رنګ لري او غزلونه هم څه هسې رنګ....

تنده به وژني ما تر څو دَ آرزوګانو په دشت
کله به بخته ! ! راکوې ماته بلنه دَ ژوند

ژوند لکه لوُخړه ، زما وَ سترګو ته
تېول څېزونه هيڅ کړي په ګړځنه لار

ناپوهه نه ده ، خو دَ نوي پېغلتوب دَلاسه
نه پوهه وي په مينه ځان او نه سړی ګڼي ما

پروفېسر رب نواز مايل

دَ کتاب لومړی فلېپ

افضل شوق زمونږ دَ سیمې یو نامتو زُلمی او مخَور شاعر دی. په خصوصي توګه په نوي کهول او په نوی ادبي دُنیا کې ځان له یو داسې لوړ مقام لري چې دَ دوئ نوم دَ نوي کهول دَ لومړي قطار په لیکوالانو کې په ویاړ اخیستل کېدای شي. دائ یو خپل انداز، خپل اُسلوب او خپل یو فکر لري ـــ او دائ دَخپل لیک او انداز له کبله په جوت ډوّل پېژندل کېږي. دَ فکر ژورتیا او دَ خپل چاپېرچل دَ مسائلو کتنه.. او مخته راویستل دَ افضل شوق دَ شاعرۍ غوره خصوصیت دی.

په شاعرۍ کې نظم او غزل جلا جلا میدانونه دي لاکن افضل شوق په دې دواړو میدانونو کې دَ خپل فکز آس برابر زغلولی دی. لاکن دَ ده دې مجموعې "شلېدلی امېل" څخه دا څرګندېږي چې نظم دَ ده دَ خوښې میدان دی او هیله ده چې په آئنده څو کالونو کې به دائ ځانته ډېر لوړ مقام پیدا کړي. په لنډ نظم کې په خصوصي توګه افضل شوق چې څومره په قدرت خپل مافی الضمیر څرګندولی شي، هغه ډېر کم شاعران کولی شي.

هم دا رنګه زه هیله کوم چې دَ افضل شوق دَ شاعرۍ دا مجموعه به په پشتو ادب کې دَ ویاړ وړ زیاتوب وګرځي او په درنه سترګه به ورته وکتلی شي.

سرور سودائي
۱۹۸۸/۲/۳

دَ کتاب دويم فلېپ

افضل شوق په حقله په ځو کرښو کې دَ خپلې رائيې اظهار، که اووايم چې نه صرف ګران دی بلکې ناممکن هم دی. ولې چې افضل شوق زموږ دَ نوې قبيلې ځوان او ډېر ښه شاعر دی. هغه که نظم ليکي او که غزل .. دواړه ښه ليکي. او کله کله خو زه دَ هغه په شاعرۍ کې ډېره بې ساختګي محسوسوم او زما په نزد په شاعرۍ کې تر ټولو لوی کمال هم دغه بې ساختګي ده. په خالي الفاظو او دَ فن په پېچيدګيانو شاعري، شاعري خو وي خو شايد چې دومره اثر په کې نه وي. او ښه شاعر کله هم دا پابندياني نه قبلوي. هغه خو دَ زړه خبره کوي او هغه خبره که په ځان پسخوند وهل وي هم، نو ځان ترې نه ژغوري.. لکه شوق چې واي

مازې دَ يار دَ موسولو په نيت
ټوکه په ځان کول څه ټوکه نه ده

افضل شوق په حقله زه کم از کم هيڅ پېشن ګوئي نه شم کولی، ولې چې پېشن ګوئي خو به هغه خلک کوي چې په دا فن ډېر ښه پوهېږي او دَ دغه فن په پېچيدګيانو پوهېږي. زه پخپله اوس دا وئيل غواړم چې په دا لږ عمر کې افضل شوق چې څومره کار کړی دی.. ډېر ښه دی او مخ کې خو به هغه نور هم ډېر څه کوي. نو بايد چې په دې لږ عمر کې دَ افضل شوق وَ دې کار ته په درنه سترګه اوګورو.

سهېل جعفر
۱۹۸۸/۲/۳

Khyber.ORG

نو وَ به وايم

ښه مې په زړه دي .... چې تکه سپينه ورځ به وه ، خو په ما باندې توره شپه .... ځکه چې زما دَ ويدې نصيبې تورو زُلفو به دَ ګڼې وريځې په چم له ما ځخه دَ رُوڼ لمر ژېړې وړانګې ژغورلې. لاکن دَ خوب وَ پستې غېږې ته به په دې نه ورتلم چې زه دَ خپلې نصيبې دَ کټ وَ سر ته ناست له مودو راهسې دَ هغې دَ ويښېدو په انتظار وم ـــــ ما وئيل داسې نه ، چې دلته زه ويده شم او هلته نصيبه را ويښه شي. ولې چې ما غوښتل ، چې ځنګه يې سترګې دَ خوبه رُوڼې شي نو زه به ورته خپله خالي لمن نيسم او دا به يې دَ سکون په پيرزوينو راډکوي. وروسته له دې به يې زه په سترګو کې دَ مُراد هغه چينه لټوم چې دَ امکان په لاره زما رسېده ورته ګران ؤ .... بېخي ګران.

ولې چې ما په يو داسې کور کې سترګې غړَولي وې چې دَ زَړې کنډوالې غوندي به يې دېوالونو خپل تېر هېر وختونه ژړَول ، دَ کوټو دروازو به دَ تړلو په وخت په هغه کور کې دَ اوسېدونکو لوږه او خلاسولو په وخت دَ هغوئ دَ ځواني مرګو تلوسو دَ وير ترانې ژغوَلې. لا چې ياد بېدلو خوبه کور، لاکن ؤ به په مثال دَ يو قفس ، چې دَ بند بځونو ګرډ کې خو به يې په اوسېدونکو راجارباسلي وې ... خو دَ باران له ځاځکو ، دَ تيارو له يرغله او دَ ژمې او دوبې له تودو سړو بادونو به يې نه شولو ژغورلی .

نو ځکه .... که ما دَ خپلوانو او خواخُوږو مخته خپلې فطري تقاضې تر سره رسَولو دپاره دَ حالاتو دَ دېبانو سره غېږ نه شوله ايستلی نو پټ په پټه خو مې نو سر دَ دېوالونو سره وهلی شو ..... هو .... ما به خپلې محرومياني ژړَولې او ځنګه چې به وخت مخ په وړاندې تېرېدلو ، نو زه به دَ خپلو ګُماني اوښکو په سېلاؤ کې ـــ دَ غمونو دَ يوغټ او ژوَر سمندر په لور بهېدم. او لا ، کله چې به دَ سمندر په اوبو ورګډ شوم ، نو يو لاس به زما په لورې راوَغزېدو او زه به يې دَ وچې په خوا ورکښ کړم . دغه لاس ، لاس نه ؤ ... يوه حوصله وه، يو همت ؤ ـــــ حتی چې پښتو وه ، چې په ما کې يې دَ ژوند دَ تېرَولو او دَ حالاتو سره دَ جنګېدلو يوه تکړه جذبه پيدا کړه .

بس .... بيا نو څه ؤ چې زه دَ رښتيا وَ نړۍ ته راستون شوم او نصيبه مې هغسې دَ حالاتو په مات کټ ويده پرېښوله ..... دا کست مې وکړو چې زه به هغه ټول نيمګړي ارمانونه پوره کوم

Khyber.ORG

چې ما ړومبی په نصیبې باندي پوره کول غوښتو. اوس به یویو دَ تدبیر په تار کې پئیم او دَ هغې دَ کټ په پښې به یې راټالوم .

دلته چې ما څنګه امېل وَ پئیلو ، نو هلته مې سم دستي نصیبه په کټ کې له خوبه جګه راکښېنسته او ما هم دَ کټ دَ پښې په ځای دَ خپلو تدبیرونو هغه امېل دَ نصیبې په غاړه کې واچولواو دَ یو فاتح په حېث ورته په ډېر ویاړ وَ موسېدم ـــــــ خو نصیبې راته دَ منني دَ یو دوؤ تورو وئیلو په ځای زما دَ تدبیرونو امېل دَ لاس په جټکه وَشلولو او په سینې پوري یې داسې په ټینګه وَ نیولم چې دَ ژوندون په اړه لیدل شوي ټول خوبونه یې رارښتیا کړو . خو ... له بده مرغه مې دَ مُراد هغه چینه بیا هم وَ نه لیده .. چې ما به دَ ورکو غوښته. او لا ، چې یې غواړم اوس هم .... ګوا دَ وخت ترټلي او لمر سېځلي هر انسان دَ تندي دَ ماتولو چینه . هم ځکه خو زه په فطرت هغه پاته شوم څنګه چې ړُومبی وم .

افضل شوق ـ کوئټه

فهرست

دَ غزل برخه 14
غزل 15
دَ نظم برخه 50
نعت شريف 51
ماتې ځانګې 51
مړه پلونه 52
اور او اوبه 52
ژوندی مَړی 52
څوک خپل، څوک پردی 53
حېرت وړې سترګې 53
په شپېو ګې دَ هجر 54
سل څېرې 55
تسليمې جذبې 55
کور کور يو مزار 56
بې حسه دېوال 56
ويدې لمحې 57
پښتنې هوډه 57
رسوائې 58
دَ ضمير ژغ 59
دمامې 59
شلې پښې 60
پلمه 60
څه شوه پښتو ؟ 61
هغه هم ته وې 61
پټ لمر 62

سپينې مانۍ 62
اوږد مزل 63
زړه 63
يوه پوښتنه 64
سترګې 64
په ځُله يوه او په زړه بله 65
قلم 66
ګونګۍ مينه 66
بخرکې او يرې 67
دَ سبا په آئينو کې 67
خالي ځانګو 68
وام 69
څه تمه ؟ 69
دَ خپله لاسه 69
بېلبېدل ګران دي 70
عدالت 70
هکله 71
لټون دَ سيوري 71
اشتهار 72
دَ وخت زلزلې 73
خپلواکه کوچۍ 73
برخې 74
کرښې دَ يار په نامه 74
ويښه شپه 75
ترانه دَ ياغي مينې 76
کورَ کی 76
ژوندۍ اديره 77
خيالي ترون 77

Khyber.ORG

مینه 78
دَ ګل په نامه 79
پټ پُټانې 79
پښتنه پېغله 80
دي آئرن ایج 81
یوازې نه یم... 81
سباؤن.. 82
پیسې 82
نفس 83
یوه خطا 83
عقیده زما دَ مینې.. 84
څوک به واي دَ ناز غاړې ؟ 84
جنون 85
ړنده نړۍ 86
؟... 86
پښتو 87
فاصلې... 88
ازلي ترون.. 89
دَ رڼا ملګري 89
دَ طلب تنده... 90
ټپ دَ نامه 90
تلکې... 91
آخري سندره.. 91

دَ غزل برخه

Khyber.ORG

نعتیه غزل

تړې اروا یم ...... اوبېده غواړمه
تا ته دَ ژوند چینې درتله غواړمه

فقط مې ته زړه ته بیا ځې او راځې
مقصد چې زه دَ ژوندانه غواړمه

یخ شي لفظونه زما دَ ژبې په سر
ستا په بابت چې ژغبېده غواړمه

خوښَوم ځان هم وچه پاڼه لاکن
زه ستا په پښو کې رغړېده غواړمه

تولې کړه زُلفې زما له سترګو دَ شپې
ځلنده لمره !! ویښېده غواړمه

راکړه په ګوتو خپله لار اشنایه!
منزل ته زه شوق رسېده غواړمه

غزل

لاخو دَ باد مسته څپه یې ، چې په لاس نه راځې
لا خو جل نه یې ، فرښته یې چې په لاس نه راځې

لاخو مې بخت دی ستا په وار باندې تورسپي ختلی
لا خو بیا ته زما نصیبه یې ، چې په لاس نه راځې

لا خو چُړتو دَ سباؤن یم زه اخیستی په سر

لیک: افضل شوک

لا خو بیا ته تېره لمحه یې ، چې په لاس نه راځې

لا خو ځنګېږم شپه او ورځ ستا دَ یادو په تال کې
لا خو دَ شعر هغه مصرعه یې چې په لاس نه راځې

لا خو زه ړوند یم ، سترګې هسې ټپوم درپسې
لا خو بیا ته خیالي وړانګه یې چې په لاس نه راځې

لا خو زه خپله په قفس کې دَ خپل شوق قیدي یم
لا خو بیا ته په ځان غره یې چې په لاس نه راځې

غزل

دا دَ مینې لېونتوب دی ، که جنون دی نه پوهېږم
زما دَ ویښو سترګو خوب دی ، که ژوندون دی نه پوهېږم

پانه پانه غوړېده کړم ، چې ښکلاؤ تخنوي ما
دا اثر دَ زُلمیتوب دی ، که افسون دی نه پوهېږم

څه سوب دی چې تاوېږم دَ لمبې غوندې له جوشه
زړه زَما یو سَوی چوب دی ، که مجنون دی نه پوهېږم

یو سېځل په اور دَ مینې ، بلې خوا پسخوند او ظلم
دا عجبه شان زیاتوب دی ، که قانون دی نه پوهېږم

دَ یار سترګې په ما سرې وې خُدای خبر چې مُدام ولې
دا یې خوُی دَ ماشومتوب دی که هسکون دی نه پوهېږم

تر سهاره په سرو اوښکو ټوله شپه رُوښوَل شوقه !

لیک: افضل شوک

له سکونه یاغي توب دی ، که مرګون نه پوهېږم

غزل

چې پلمه ستا دَ ګودر یم ، نو هم ښه یم
که په ژوند ژبې مازیګر یم ، نو هم ښه یم

چې بې تا نه رښتیا کېږي په سهار لا
که دَ خوب هغه منظر یم ، نو هم ښه یم

چې مَړې مې کچکولۍ سترګې په دید وي
که دي بیا ملنګ دَ در یم ، نو هم ښه یم

چې په سر دَ یار له خپله پخلا بخته
که ټول عمر مرَور یم ، نو هم ښه یم

چې زه شوق لا دَ زړګي په حېثیت ستا
که بندي ستا دَ ځیګر یم ، نو هم ښه یم

غزل

زه دي مزل کوم په پلونو باندې
ته مې ږدې پښې په ارمانونو باندې

زه دي له لمره په خپل سیوري ژغورم
ته کړَوې ما په اورونو باندې

لیک: افضل شوک

زه دي په لپو اوبَومه تنده
ته وژنې ما په سرابونو باندې

زه دي په مينه احساسات تخنوم
ته مې ږدې مالګې په زخمونو باندې

زه په تا خورمه دَ زړه غوښې په شوق
ته کوې يَه په وصالونو باندې

غزل

څوني دروغ شوله رښتيا دَ ژوند لا
چې باوري نه شوه يوساه دَ ژوند لا

ته دَ لمر سيال او زه دَ شپې علامت
تياري ورکېږي په رڼا دَ ژوند لا

که وَڅيښمه سمندر په لپو
پاته به ترې وي اروا دَ ژوند لا

دَ زړه وينښتل په ښو نه دی عجب
پلمه دَ وِير ښکاري ښکلا دَ ژوند لا

شوقه ! دَ مرګ له فرښتې څه ګيله
وايم چې بد دی نيت په تا دَ ژوند لا

غزل

تور په تندي تپَل څه ټوکه نه ده
دَ چا په نوم کېدل څه ټوکه نه ده

په زيږو کاڼو دَ حسرت تر چينې
دَ لځو پښو مزل څه ټوکه نه ده

مازې دَ يا ر دَ موسَولو په نيت
ټوکه په ځان کول څه ټوکه نه ده

پښتو وئيل خو دي آسانه لاکن
پښتو ته ملا تړل څه ټوکه نه ده

يوازې زړه په بدل چاته شوقه !
سر په ورغوې ږدل څه ټوکه نه ده

غزل

څوک چې دَ ځان ګڼمه زه هغه پرېدی ګڼي ما
پسخوند وهي را باندې تل او لېونی ګڼي ما

نه مې ربلېږي په يار غم او نه سختري دَ ژوند
که څه هم دای دَ لارې يو تېره ازغی ګڼي ما

ناپوهه نه ده ، خو دَ نوې پېغلتوب دَ لاسه
نه پوهه وي په مينه ځان او نه سړی ګڼي ما

زه یېِ دَ زړه وَر ټکوم ، خو دا کنه غوندې ده
نه اوري زما دَ مینې ژغ او هم ګونګی ګڼي ما

مینه مې ټوکه سنجَوي ، پوهېږم نه چې ولې
لا خو به وي خپله وړه او لا کوچنی ګڼي ما

په ځان کې ورک دی هر سړی او ځان ځاني ده شوقه !
چا ته به ژوند سپارمه زه ، څوک به زړګی ګڼي ما

غزل

څنګه به لنډ شي په سترِیا دا دَ عمرونو مزل
په سترې لار دَ سترِو سترو ساعتونو مزل

دلته ژوندون هم بې قراره دَ قرار په لټون
سم له انسان سره کوي په سرو اورونو مزل

اوس خو مې خپل خوشحالی رُوح هم دَ الوت په تمه
دَ مرګ وَ خوا ته لنډَوي دَ دې عمرونو مزل

په منډو ترنډو به تر څو داسې کوم په هیله
دَ آرزوګانو په دې دشت دَ اُمیدونو مزل

په تورو شپو کې مې دَ غم ځواني سرتورې تیارې
دَ سپین سهار په لور کوي دَ تورتمونو مزل

دلته به شوقه !! ترِی ته تر څو په ترِو لارو

وَ هرې تندې ته کوې دَ سرابونو مزل

غزل

يو ، غاښو دَ وخت چيچلی يم په وار وار
بل ، نصيب خپل کړَولی يم په وار وار

يو ، خو ته لوُر يې دَ غرونو .. غرسنۍ يې
بل ، پښتو درته ترَلی يم په وار وار

يو ، خو ستا مينې ويده کړمه په وينښه
بل ، دي خوب را پاسَولی يم په وار وار

يو ، انَلی دَ رنجو په نيت هم تا يم
بل ، دي خپله خاک ګڼلی يم په وار وار

يو ، مې ته برخه ګڼلې دَ وجود يې
بل ، له ځانه در وتلی يم په وار وار

يو ، وسواس دَ ژوند دی شوقه چې ما وژني
بل ، مرګي ژوندی ساتلی يم په وار وار

غزل

زه چې په تا باندې شيدا يمه ، لا نور څه غواړې
ستا په وجود کې چې فنا يمه، لا نور څه غواړې

يو دي دَ مينې په لوظونو يم ولاړ لکه غر
بل دي لاليه په رضا يمه ، لا نور څه غواړې

ما خو هر څه درباندې وَ بائيلل په مينه مينه
زياته خو ستا په نامه پايمه ، لا نور څه غواړې

غم دي اشنا که خوشحالياني نه پرېږدې وَخنگ ته
زه چې سوب ستا دَ خندا يمه ، لا نور څه غواړې

لکه مجرم زه لاس تړلی ستا په مينه کې نن
وينبته وينبته گوره رسوا يمه، لا نور څه غواړې

اوري که شوقه ! دَ زړلی غوندې هم کاڼي په ما
زه چې ملهم ستا دَ شفا يمه ، لا نور څه غواړې

غزل

چېرې دَ چا غريبي ، چېرې رسمونه دَ ښار
چېرې ستړيا ستوماني ، چېرې خندونه دَ لار

ورک به له يو بله کړي ، دغه تياري ما او تا
چېرې دَ غلا اشنائي ، چېرې وختونه دَ څار

څنگه به نه وي مانده مينه په تول دَ خلوص
چېرې دا زما بې وسي ، چېرې ظلمونه دَ يار

دَ ژوندانه فلسفه .... ښکاري دغه يو تپوس

چېرې خندا خوشحالي ، چېرې ځُرتونه دَ ډار

شوقه زړه کښنونکی سپرلی لیدل په وینه هم خوب
چېرې ښکلا کاغدي ، چېرې ګلونه دَ هار

غزل

زړه مې وَ سپړې زخمونه ، چې دَ شپې تیارې خورې شي
مړه مې هم شي حسرتونه، چې دَ شپې تیارې خورې شي

تلوسې مې لکه ستورې ، وړاندې زما سترګو ته ټولې
واغوندي سپين کفنونه، چې دَ شپې تیارې خورې شي

دَ مئین سرې په برخه ، په سوب دَ یار ناترسه
وي سُلګی، وِیر او آهونه، چې دَ شپې تیارې خورې شي

څوک په اوښکو ،ځوک په مینه، څوک دَخپل وجود په وینه
بل کړي هر څوک څراغونه ، چې دَ شپې تیارې خورې شي

ځان سره مې رڼاګانې ، یُو سې ټولې آرزوګانې
پاته شو زه او غمونه ، چې دَ شپې تیارې خورې شي

څه دي شوقه په سکون کې ، رنګ، رڼا او په ژوندون کې
تت کړي هرڅه تورتمونه ،چې دَ شپې تیارې خورې شي

غزل

که ژوندی ومه هم ، پښتو به کوم
که مړکېدمه هم ، پښتو به کوم

مازې یوه پلا دَ بخرکې غوندې
که برېښېدمه هم ، پښتو به کوم

قسم په خدای چې دَپښتون په نامه
که ګارېدمه هم ، پښتو به کوم

دَ باد وَ مخې ته دَ خلې په چم
که رغړېدمه هم ، پښتو به کوم

تر سیورې لاندې دَ اورونو شوقه !
که اوسېدمه هم ، پښتو په کوم

غزل

څوندې دَ حالاتو کله نه شي موسوَلی څوک
غم دَژوند فطرت دی، فطرت نه شي بدلولی څوک

سترګې خو مئینې شي ناڅاپه په یو چا ، ګنې
ځان دَ خپله لاسه اور ته نه شي غورځولی څوک

پلو غوندې به پاته شي سړی سړی تر شا په لار
ژوند دَ تمنا تر منزل نه شي رسَولی څوک

نن دَ تورو اوسپنو او کاڼو په قدرونو کې

وندې له هیچا دَ خلوص نه شي خپلولی څوک

خپل ځان دي فنا کړه په وجود کې زما وېرېږه مه
بې له مرګه رُوح له تنه نه شي بېلولی څوک

ته خوار به ترڅو لټوې شوقه ! دَ سکون چینې
زړه خو هغه دشت دی چې یې نه شي اوبولی څوک

غزل

ټولې سرې سکروټې مړې شوې دَ ساړه اور په یره کې
پاته نه شو تود خلوص زیاته دَ مینې په جذبه کې

مازې ، یو بل خطا باسو دَ دروغو په خبرو
ګنې غله یُو مورږ له اصله دَ رښتیا په معامله کې

زما له سترګو که عکسونه بیرته وران هم کړې لالیه !
ستا یادونه به ژوندي وي زما دَ زړه په جزیره کې

که شهید هم شوم په مینه کې دَ یار په سر یَه خلګو !
زما دَ ګور سنخته به ښکاري ژوندی یاد په ادیره کې

ته ګنې خپله ښکلا یاره ! په څه دَ کانې کربنه؟
داسې ډېر ګلان وچ شوي دي دَ منې په غرمه کې

ښکاري شوقه ! دَ غمونو ما ته ببلي ببلې ګونځې
هر ساعت دَ ګونځلکې زندګۍ په دې څبره کې

غزل

دَ خوشحاله ژوند په تمه کله چېرې کله چېرې
مَرې بخت په اورېو ورمه کله چېرې کله چېرې

دَ خپل ترېو حسرتونو دَ یو ګوټ تسکین دَپاره
زړه په لاس کې ګرځومه کله چېرې کله چېرې

دَیو ګل وَ ننداری ته په سپېره ویجاړه دشت کې
مړاوې سترګې غړَومه کله چېرې کله چېرې

زه هم ځانته شنه لُوخړه یم په څیر دَ محرومیانو
په سر خاورې بادَومه کله چېرې کله چېرې

زه یو پاڼه ، وچه پاڼه ، دَ سیلۍ دَ مخې پاڼه
ځان دَ مرګ له پښو ساتمه کله چېرې کله چېرې

دَ بې کوره ژوند دَ لاسه په تودو غرمو کې شوقه !
ځانته سیورې لټومه کله چېرې کله چېرې

غزل

دوې لمحې مې هم بې غمه نه پرېږدي تنده او لوږه
ما په ځان پسې پسې تل زغلوي تنده او لوږه

لا مې مړ کړه لویه خدایه !لا مې کاڼې په وجود کړه

لیک: افضل شوک

چې نه دغه زندګي وي او نه وي تنده او لوږه

دَ ناترسه وخت څاپېړې زما په مخ لګي او ژاړم
خود به ژاړم، چې مې اوښکې ماتوي تنده او لوږه

نه خو کورلرم،نه کلی،نه مې بل ښکاره مسکن شته
لور په لور مې په دې ژوند کې ګرځوي تنده او لوږه

په هر ګام ، په هره لاره ، دَ انسان په برخه وي تل
ژړاګانې او غمونه ، محرومي تنده او لوږه

راشه شوقه چې په ګډه هغه ژوند ما او تا خپل کړو
چې همېش په یوه حال وي ، نه لري تنده او لوږه

غزل

لکه هوا ، په سُرت ګُلېږې راته
وینم دي نه خو محسوسېږې راته

ویلې شوم زه ماښام ته ستا دَ زُلفو
ته لا په لمر حُسن کوکېږې راته

پام دي غلط په شاعری کړم څنګه
قسم په خدای ډېره یادېږې راته

کله رانجه هم شه په سترګو کې زما
تر څو به زړه زړه کې ګوتېږې راته؟

لیک: افضل شوک

هرې خبرې ته شوقه ګورم څکه
چې په هر چا کې ته ښکارېږې راته

غزل

وينم له ځان سره زه همېشه ملګرې
دَ ورځې دا خپله سايه ، دَ شپې تياره ملګرې

لا خو بد بخته يمه زه ، لا به يم سور په خلوص
چې نه لرم خوا خوږی يار، نه يو خوږه ملګرې

په هيله هيله دَ سپرلي مې ټولې پېغلې لمحې
دَ وچو پاڼو په شان شوې له باد سره ملګرې

زه هم هغه ، ته هم هغه ، خو نن دَ مينې په خير
نه شولو پاته زه او ته ياره ! هغه ملګرې

چرته چې ځم ،سره سره مې وي دَ سيورې په شان
دَ ژوند احساس او دَ مرګي يو وسوسه ملګرې

که څه هم ښکارم بې اشنا ، يوازې نه يم شوقه !
لرمه زه هم په جهان يو انديښنه ملګرې

غزل

چرته جهان،چرته دَخوار انديښنې

Khyber.ORG

يو دَ ماښام ، بل دَ سهار اندېښنې

واي وَ ماته ښه راغلی په خندا
دَ ژوندانه په هره لار اندېښنې

چېرې به ځغلي دا انسان له ژونده
پرتې دي لورپه لورامبار اندېښنې

سرې سرې نن ژړَوي په سل ډؤل
يکې يوازې دَ روزګار اندېښنې

لمحه لمحه مې له وسواسه دَ مرګ
ځي او راځي زړه ته دَ ډار اندېښنې

دَ تللي درد دَ بيا راتګ په هيله
لوبَوي شوق دَ انتظار اندېښنې

غزل

تر څو به لويه خدايه ! زه ګالم خوږمنې څرېکې
دَ سرو سرو پُرهرونو او دَ غم خوږمنې څرېکې

ساړه ساړه آهونه او سُلګی مې دي په برخه
که وينې يم که ويده يم، تل زغمم خوږمنې څرېکې

ځګېروی لرم له درده دوې شپې مې آرام نه شته
په ما کې مسلسل کوي ماتم خوږمنې څرېکې

ليک: افضل شوک

زه هم دَ ژوند دَ لاسه په وجود لکه یو زخم
په خوږو کې راګېریم ، لوبَوم خوږمنې څړیکې

دَ مینې له ړومبۍ ورځې په تاؤ دَ خپلو ساهو
تر اوسه لا دَ زړه ټکورَوم خوږمنې څړیکې

لا څه دي که یې وَ چاؤدي سل ځایه دَ زړه غوښې
په برخه دي دَ شوق هغسې هم خوږمنې څړیکې

غزل

غم به تر څو درَوي غرونه وایه؟
زما او ستا ترمنځ سکونه ! وایه؟

چې له سترپاؤ او له لوږو تندو
په تا کې نورڅه دي ژوندونه ! وایه؟

راشه په مینه مې مرئیی کړه جنۍ
غلا کوې څله زما خوبونه ، وایه؟

زه یمه شل په پنځو او ته غرسنۍ
څه به مو یو شي قسمتونه ، وایه؟

په مورنۍ ژبه که شولې ګونګې
شمله دي څوک منې پښتونه ! وایه؟

ترخو به شوق وي وچه پاڼه غوندې
نصيبه ! څه شول بهارونه وايه؟

غزل

ستا په خبره دَ زُلفو لوېږي سيورې
که ماځيګر شو ، چې خورېږي سيورې

ببلتون دَيار نه دی عجب په ماښام
له سُرته هم په شپه ببلېږي سيورې

په پښو کې ستا رډمه زړګی له خياله
که دېوالو خوا ته ټولېږي سيورې

چې لمر دی اور، نو به په مځکې هم خود
سم له انسان سره سوځېږي سيورې

شپه که هرڅو وېرَوي سترګې شوقه !
رڼا ته بيا هم نه تمکېږي سيورې

غزل

لمده لمده غوندې په اوښکو يوه سپينه خبره
ګړۍ ګړۍ مخته راځي دَچا غمګينه خبره

مينه خوپربېږده، اقرار پربېږده، چې په ترخ کتو هم
خوله خوله شي دَ اشنا يخه واؤرينه خبره

ليک: افضل شوک

ما دي په غلو سترګو کې غلا دَ مينې وَ نيوله
پټه چې تا کړه په پلؤ له ما سپوږمينه څېره

کله سپوږمۍ ، کله دَ لمر، کله دَ ستورو په نوم
لمانځم په مينه دَ ښائيسته يار نازنينه څېره

ښکاري اوس هم راته هغئ لا دَ ګمان په سترګو
دَ بُت په شان هغه ګونګۍ غوندې حسينه څېره

شوق هم اکثره په خوبو کې منتظره دَ ځان
ويني په اوښکو کې لمده دَ چا مسکينه څېره

غزل

اَوړې تر ټاک له خپله ګائيه څله ؟
جامې خيرې په ما اشنايه څله؟

هلته په سترګو کې ګائېږې راته
دلته په ژبه ګونګ شې وايه څله؟

که نصيب نه وای دَ ماښيانو ملنګ
کېږدې به خيرې وای سل ځايه څله؟

دَ زړه په لورې هره تلونکې لاره
ازغي ازغي ده سر تر پايه څله؟

Khyber.ORG

لوي لمنې که ډکېږي په خواست
منګول دَ شوق خالي ده خدايه ! څله؟

غزل

ته مې رُوح ، ته مې زړګی ، ته مې بڼه
له خپله ځانه ، ځانته ما نيږدې ګڼه

څه به وکړي ، دَ غماز درانه ژغونه
که زموږ مينه شي په غوږ ور ته کڼه

دَ وصال په تمه ياره ! ورځې شپې زما
دَ فراق په مېچن دومره مه اړه

خپلو اوښکو غوندې ما سترګو ککو نه
دَ ښو په چاڼ له دړده مه چڼه

دَ وجود په وچ چمن شنېزه نه غوارم
بس سپرليه ! دَ زړه ګل مې وَسپڼه

تورې شپې که رُوڼوَل غواړې اې شوقه !
ترسپوږمۍ هم دَ دړد اوښکه وي رڼه

غزل

زړې کړلې حالاتو زما تورسرې تلوسې
هغه له خپله بخته مرَورَې تلوسې

دَ وخت په سترو لارو ، په هر ګام ، هره شېبه
ئُوکان وهي ډُوبرېږي سربېري تلوسې

همېش مې سترګو وړاندې دَ ټپي مارغه په شان
بې وسه ټپَرېږي پرې وزرې تلوسې

نه ځان سپاري وَ مرګ ته او نه توان لري دَ تګ
پرتې مې ګور په غاړه دي سپين سرې تلوسې

کله چې يرغل دَ محروميانو په ما وَشي
همماتې مې په ملا شي زورَورې تلوسې

وينم شوقه تل دَ زړه په خلاسو دربچو کې
دَ وخت وَ ښو لمحو ته منتظرې تلوسې

غزل

چې زما په وينو پرېمنځي منګولې
بيا به وَ بل ته نه کړې سرې منګولې

ستا دَ خېرې ښائيست څه کم دی چې لا
دَ بُوډۍ ټال ته اچوې منګولې

ګوره چې زما په غم ، غمجنه نه شې
ګنې په ځان به لګوې منګولې

ستا دَ نصيب كربني له ما ژغېږي
له چا او چا به پُټوي منګولې؟

زړه كه دي شوق ته ټالی نه وهي نو
څله په مخ له شرمه ږدې منګولې

غزل

كوڅه كوڅه دَ ژوندون سپېره پرته ده څونې
لمحه لمحه دَ سکون په وِير اخته ده څونې

دَ نوي ژوند په لانجو او دَ خلوص په زوال
څپره څپره دَ پرون نن غمزده ده څونې

مينه رښتيا ده اشنا ، رښتيا پُټېږي كله؟
قيصه قيصه دَ مجنون ، ګوره ښكاره ده څونې

نه شته ريښتونی خلوص، ښكاري يوازې غرض
جذبه جذبه دَ ترون ، په خوند ترخه ده څونې

دَ ورځې شپې تر وصال، شوقه په لار كې دَ عشق
شېبه شېبه دَ بېلتون ، په كچ اوږده ده څونې

غزل

نخښې په لاره ستا دَ پښو غوارمه
خيالي اشنا تا له مُودو غوارمه

ليک: افضل شوک

مځکه بې تا را ته سوراور ده ځکه
لاره آسمان ته دَ ختو غواړمه

زياته خو ورک شومه له ځانه زه هم
لا به ستا سترګې څو تر څو غواړمه

په ويښو سترګو ستا ليدل لکه خوب
ورک دي دَ خيال په جزيرو غواړمه

وَځم دوه لاسه چې دَ ژوند له ښاره
خود به مسکن په اديرو غواړمه

راشه چې خپل شو ،له پرېدئيو شوقه !
ښېښتو به درکړم ، خو ښېښتو غواړمه

غزل

کله چې ژوند عبث دَ مرګ يو وسوسه وګڼم
نو خپل وجود هم په ژوندي ځان اديره وګڼم

بيرته راغبرګه شي زما چيغه له هر لوري دَ غره
دا خپل احساس چې دَ ژوندون په تول مانده وګڼم

اور اور بدن هم په دې خيال شي يخه واؤره زما
چې کله ځان دَ لمر لالي سره سايه وګڼم

دَ سترګو وړاندې راته تت شي څرکېدونکی لمر هم
چې نصیبه دَ ژوندانه په ورځ ویده وګنم

زړګی مې وَغواړي چې اوښکه اوښکه شم په وجود
شوقه ! چې ستا خیالي ماڼۍ هم کنډواله وګنم

غزل

نه رسي سرته یو منزل یوازې
ګران دی دَ ژوند په لاره تلل یوازې

لاېې په ګور کې ، لا دَ کور په غولې
اور دی سوراور دی اوسېدل یوازې

یو وسوسې دي، بل دَ مرګ علامې
دی زنکدن شپه تېرَول یوازې

که اوسېده کړم په جهان کې،نو څه؟
بې تا خپل ځان ګڼمه تل یوازې

په ګُوبۍ ځان خو هیڅ امکان نه لري
دَ غم په سېند کې ژوند کول یوازې

له ځانه لاس وینځل دی شوقه ! فقط
بخرکې غوندې غورځېدل یوازې

غزل

نه مې پرېږدي سيلۍ بادونه دَ سپرلي په غېږ کې
پاته وجود رغړم زه خوار دَ زندګي په غېږ کې

چا خو له خوبه ولاړ وَليد دَ خپل خوښې محل
او لا دَ چا کيږدۍ کړه خيرې ، بې وسي په غېږ کې

دَ پېغلتوب په هيله هيله زما ماشومه مينه
مړه په ارمان شوه له مُودو دَ محرومي په غېږ کې

کله خو ته هم غړَوه سترګې سهار په سپېدو
ترڅو به بخته ! توره شپه تا کړَوي په غېږ کې

دَ هجر شپې ستا دي قسم وي په دې خپلو تيارو
خوب ته مې پرېږده ، چې ما يار ته وَر ولي په غېږ کې

وَ سپاره شوقه ! اُمېدونه هم وَ هغه کور ته
چېرې چې مرګ ستا آرزوګانې ويدَوي په غېږ کې

غزل

له تا مې ژوند ، له تا مرګی دی
بې تا مې کور هم کورَکی دی

تمه له چا دَ خپلوۍ څنګه ؟
ما ته لا خپل وجود پرېدی دی

هرې قفس غوندې سينې کې
تندې نيولی يو زړګی دی

دَ يوه کور په غولي هم .... لا
څوک سکنی، څوک مېړنی دی

هسې دي ستړګو کې تلمه
ګنې خو زړه مې ستا مرئيی دی

په لاس کوې ، که ماتوَې يې
شوق دَ شيشې نازک بنګړی دی

غزل

نه کړي ثمر دا بې ثمره شينکۍ ونه دَ ژوند
تش په اُميد پاې هر څېز ، هره غوښتنه دَ ژوند

زړګيه! مه غواړه فرار، ته په کوګل کې ښه يې
دَ بخت په تا دغه پيرزۀ شي، پيرزۀينه دَ ژوند

تنده به وژني ما تر څو دَ آرزوګانو په دشت
کله به بخته! راکوې ما ته بلنه دَ ژوند

دَ بخت په دې يو څو ګلرنګه دقيقو څه باور
يادېږي لار هغسې هم درسته ازغنه دَ ژوند

اريان په دې يم چې کوم کوم پُرهار به زه ګنډمه

ليک: افضل شوک

ښکاري سل ځايه راته خيرې دا لمنه دَ ژوند

مه بلوَه په خپل مزار شوقه ! دَ اوښکو ډيوې
څوک به دَ ګورله مرې څه کوي پُوښتنه دَ ژوند ؟

غزل

خداى دي را وَباسه په فال دَ مينې
چې په تندي دي کښېږدم خال دَ مينې

دلته خو سترګې مېلمستياوي کوي
هلته په زړه کې دى ډُو کال دَ مينې

ازغو په څوکو دَ مزل له جوره
سترګې هم ژاړي لا په خيال دَ مينې

دَ نفرتونو په دې سرو اورونو
خوُنې توربړي کال په کال دَ مينې

ستا دَ خيالونو په ويدې نړۍ کې
شپه او ورځ ځانګې شوق په تال دَ مينې

غزل

لرمه دَ ځيګر په نغرَي کې سره سکروټه
توده او ترکېدلې دَ زړګي وړه سکروټه

یو ځل مې لا نصیب کړه په ساړه ژوند کې خالقه !
هغه رنګه سور اور ، هغسې تاؤ ، هغه سکروټه

تر اوسه مې لوګېږي لا دَ زړه په پستو غوښو
هغه دَ پخوانۍ مینې یوه یوه سکروټه

یو ورځ به په وجود خپله یره شي له غروره
لالیه! څه پروا ده ، که نن یې توده سکروټه

لمدې سترګې به ستا څوک په دُسمال پاکوي شوقه
هر څاڅکی دي دَ اوښکو دی په شان لکه سکروټه

غزل

ترې اروا یمه دَ ژوند ، ما کې اوسېږي تنده
څومره چې زړه اوبه م کوم ، دومره زیاتېږي تنده

خارمړې ژونده ! ته په تریخ ځان دونې خوږ ولې یې
خدای دي میرات کړه ، چې په تا هم نه ماتېږي تنده

څنګه به زما تلوسې رَسي دَ مُراد چینې ته
نه شته په ما کې توان دَ تګ ، په ما غمېږي تنده

مه ځغلوه دَ ژوند په دشت دَ اُمېدونو اسپې
سترې به ځان کړې په سفر ، سفر یادېږي تنده

ترې آرزو یم دَ خلوص ، لکه سپېڅلې مینه

دَ چا په مینه مې دَ مینې نه ماتېږي تنده

غزل

کله دي نه وي دَ جسمونو تړون
که دائمي وي زمونږ دَ زړونو تړون

تر څو به زړونو له اوږې راکوي
په سپین کاغذ دَ شنو لفظونو تړون

مرګی به خنګه ما او تا بېلوَي
لرُو تر منځ چې دَ رُوحونو تړون

دَ سر لوړې او دَ انا په غال کې
وَخوږ نفرت زمونږ دَ کلونو تړون

سپور که دَ باد په اوږو شې هم شوقه !
نه رښتیا کېږي دَ خیالونو تړون

غزل

زه دَ لېونتوب وَ انتها ته رسېده غواړم
ځکه خو دَ مینې وَصحرا ته رسېده غواړم

مازې په دروغو دَ دروغې تسلۍ په نیت
څومره لېونی یم چې رښتیا ته رسېده غواړم

لیک: افضل شوک

ځان پوهی کړه غمازه !په معنا دَ مجازي مینې
مه مې ترِه لاره ... ګوره چا ته رسېده غواړم ؟

مینه که ګناه ده ، نو بیا ګورئ غمازانو څه؟
زه هم ګناهګار یم وَ سزا ته رسېده غواړم

نه خو لېونی یم ، نه مجنون، فقط شاعریمه
تل په تخیل کې وَ ښکلا ته رسېده غواړم

غزل

ستړي زندګي ده ، که ستړجنه لار
دا ... کږه وږه اوږده ازغنه لار

نه لري منزل دَ ژوندانه مزل
تش په وړاندې تله دي په غمجنه لار

نن سبا خو مینه دَ جذبې په خیر
ښکاري دَ اغراضو فرېب جنه لار

ژوند لکه لوُخړه زما وَ سترګو ته
ټول څیزونه هیڅ کړي په ګرځجنه لار

مخ په وړاندې تېرې شوې دَ وخت کډې
پاته زه تنها شوم په خوړجنه لار

کله به رسېږي وَ منزل ته شوق

ده ...، تر لرې لرې ارمانجنه لار

غزل

دَ خوُشي خیال په رنګه زه هم لېونتوب دَلاسه
اوسم له ځانه بې خبر دَ مئينتوب دَلاسه

دَ نن په دې ناولې وخت او په لړلې ژوند کې
خلګ سړی نه مني څوک دَ سړیتوب دَلاسه

ګیله به څه کوم له تا ، لا دَ ګیلو نه يې اوس
وړم به دې هر زور او زیاتی دَ ماشوم توب دَلاسه

سترې ستومانه شوم په ژوند ، خو دَ رڼاؤ په ځای
شومه ملګری دَ تیارو ، دَ یاغي توب دَلاسه

دومره مجبور یم چې غندلی نه شم ظلم دَ یار
دَ خپلې مینې دَ جذبو دَ مرئیتوب دَلاسه

بیهه دَ مینې شوه ارزانه په بازار کې شوقه !
نن دَ پیسو دَ ډېر لالچ او دَ زیاتوب دَلاسه

غزل

مینه دې یاره ! څه جنجال شوه راته
چې دُنیاګۍ هم خوب او خیال شوه راته

Khyber.ORG

ځله به نه زَړېږم ستا په هجران
هره لمحه چې په کې کال شوه راته

ستا په جنون کې ړُومبۍ ورځ خو لا څه
شپه هم اریانه زما په حال شوه راته

وَ رسېدمه وَ معراج ته دَ عشق
که رسوائي په تندي خال شوه راته

دَ شوق په سترګو کې لاهو انجلۍ!
هره نخره دې هم مثال شوه راته

غزل

نور مې په اوښکو نه بلېږي څراغ
سهاره! رُوڼ شه تېرَېږي څراغ

دَ باد په شان ظالم غماز دَ مینې
په چا هم بل نه پیرزؤ کېږي څراغ

اې دَ اُمید لمره! سهار که په ما
نه شپه تېرېږي ، نه رُوښېږي څراغ

زما دَ وجود په وران مزار کې همېش
غمجن زړګی لکه لوګېږي څراغ

دَ غم په شپه مې لکه ستوري په مخ

قطره قطره اوښکې څلېږي څراغ

تل دَ شهیدو آرزوګانو په ګور
شوق هره شپه لکه سوځېږي څراغ

غزل

اکثره خو دَ مینې په درک دَ غوښې زړه
ما هم وَ ژړَوي دغه کودک دَ غوښې زړه

بریښنا غوندې مې پړک وهي په تریخ مانده احساس
په هیله دَ ژوند پروت له غمه ډک دَ غوښې زړه

په ښارکې دَ سپین پوستو هر یو موم غوندې سړی
کوګل کې ګرځوي تر کاڼې کلک دَغوښې زړه

تر څو به خوري څاپېږي دَ حالاتو په وور قد؟
دا زما یتیم بې کوره ، خوار هلک دَغوښې زړه

په ژېړ ناروغه لمر دَ خپل لالي ساړه خلوص
بس مه چاؤده نور شوقه دا ګزک دَغوښې زړه

غزل

عجبه ښهر ؤ چې نن یې خرابې لټوم
تر خاورو لاندې یې زړې ورکې کوځې لټوم

لیک: افضل شوک

لکه يو ستړی مسافر دَ اُميدونو دَ دشت
زه هم وَ ځانته دَ دروغو حوصلې لټوم

ستا دَ غرض له بله اوره ، زه الوتی لُوګی
اوس په فضا کې دَ وجود خس او خاښې لټوم

شپه که سهار لري ، سهار جوړ کړه باداره په ما
زه هم له ستورو سره ويښ، سپينې سپېدې لټوم

تش دي په خيال تنده دَ رُوح زه ماتوَلی نه شم
ته خو سراب يې ، زه دَ ځان تږې څپې لټوم

دَ پرونۍ ورځې دَ عشق په ښکلې ښار کې شوقه
دَ آرزوګانو نړېدلې کنډوالې لټوم

غزل

کوي به څوک په پرېدی ځُلې څه باور
نه شته په ځان لا دَ شېبې څه باور

لاليه! پام کوه چې مات يې نه کړې
زړه خو شيشه ده، په شيشې څه باور

کله به وي جار جار او کله نفرت
په موسمي ډؤل يارانې څه باور

هر څه به خاورې شي له خاورو سره

ليک: افضل شوک

Khyber.ORG

په ښکلې نقش، ښکلې ځېرې څه باور

ورک به له ځانه شې تيارو کې دَ غم
شوقه! راځه په تورې شپې څه باور

غزل

دَ سترګو دَ ښو له غشو ځان ژغوره زړګيه!
په چل چل به دې مړ کړي، په ډېر پام ګوره زړګيه!

وړه غوندې دُنيا به دې تباه شي له هوسه
په زور زور مه درزېږه ، په قرار ښوره زړګيه!

دا ستا خيرن وجود به په خلوص که خدای کول زه
وينځم په مينه مينه دَ اشنا توره زړګيه!

اريان دې په خپل ژوند کړمه،بادار دې تا ميرات کړي
دا دومره ولې ديغ يې له دې خپل کوره زړګيه!

تاؤونه که دَ مينې دَ سره اور سهلی نه شې
بيا ولې دَ شوق غوښه سوځوې نوره زړګيه!

غزل

لا به دَ غم کډې بارېږي کله؟
لا به دَ ژوند شونډې موسېږي کله؟

خوله خوله شو وَ سره لمر ته انسان
لا به آسمان ګوره ...، ژړېږي کله ؟

زياته خو زما حوصلې هم شلې شوې
لا به مزل سرته رسېږي کله ؟

رڼا هم تته غوندې شوه دَ ستورو
لا به دَ شپې اوربل ټولېږي کله ؟

ګوره .. چې اې سراب سراب زړګيه !
لا به ستا وچ کومې لمدېږي کله ؟

هره څېره شوه ګونځې ګونځې دَ ژوند
لا به دَ شوق احساس ځوانېږي کله ؟

دَ نظم برخه

نظم ١

نعت شریف

`چې دَ شپې له ګڼ اوربله
دَ سهار خبره ښکاره شوه
نو دَ وازګو جوړ خدائیان هم
ټول په کوُزو کوُزو سترګو
په شیشه غوندې کورو کې
دَ غرور په دالان ناست ناست
په وړانګو دَ لمر شول ویلي

نظم ٢

ماتې ځانګې

که څه هم
لوُند دی حلق دَ تږو زړونو
دَ باراني سترګو په اوښکو باندې
که څه هم
رُوښې یښېدلې خولې
دي ګرځېدلې دَ ماښیانو خښتې
خو بیا هم
ګورئ ، تکه سره ده مځکه
دَ ژوندانه تر ونې لاندې دلته
او هر زیارکش دَ ماتې ځانګې په چم
په پرې پرې غاړه راټالېږي مُدام
دَ قصابې دَ سره پُسه په رنګه
چې ګوټ ګوټ وینې ځینې ځاځي کښته

نظم ۳

مړه پلونه

دلته چې ګام اُوچتُومه وړاندې
هلته مې سم دستي وَ زړه ته راشي
داسې يو سام
چې ما به مړ کړي مرګی
داسې يو وام
چې زه به هم خاورې شم
دَ باد په چم دَ تېر وتلو خلګو
چې لا يې نخښې دَ پښو ښکاري په لار

نظم ۴

اور او اوبه

ياره ! مه پورې کوه اور
زما دَ زړه وړې نړۍ ته
ګنې، زما دغه لوګی به
دَ اوبو ډکه وريځ شي
ستا په سر باندې دَ وَسې
بيا به خپلې لمبې ژغورې
دَ باران له سړو ځاځکو

نظم ۵

ژوندی مَړی

سړی مړ دی دَ دننه
تش وجود دی چې ښوریږي
دَ هوا په رُخ هر کله
لکه مَړی په تابوت کې
په اوږو باندې خواخوُږي
راولي خپل اديرې ته
له پرېدي لرې ولاته

نظم ۶

څوک خپل، څوک پرېدی

ټوله لمن کړم له چا ، وَ غزَوم چا ته لاس
ځينې زبېښل کړي وينه ، دَ چا په سترګوکې اور
ځينې په خوُی فرښتې ، دَ چا شيطان سکه وروړ
ټوله لمن کړم له چا ، وَ غزَوم چا ته لاس
ځينې آسمان ته ګوري ، دَ چا نظر دی په ځان
ځينې سپېره په خاورو ، دَ چا نوموَړی دی شان
ټوله لمن کړم له چا ، وَ غزَوم چا ته لاس
ځينې خواږه ژغېږي ، دَ چا لستوڼې کې مار
ځينې دي کاڼي په زړه، دَ چا مثال دی دَ خار
ټوله لمن کړم له چا ، وَ غزَوم چا ته لاس
ځينې څېرې لرې سل ، دَ چا شبوه ده لبا س
ځينې مانده دي په تول ، دَ چا کوټه دی اخلاص

نظم ۷

حېرت وړې سترګې

پراخ تندی دَ سرېتوب لا
ګوُنځې ګوُنځې دی وَ ګورئ
نن په وِير دَ هغو خلګو
چې په دغه اېتمي دور کې
لوږېو تندو له سوبه
په تن ښکاري تش هډوکي
وچ هډوکي ، وچ هډوکي
په مثال دَ هغو وَنو
چې خزان وي رېږَولي
خو ، بيا هم دي حيرت وړې
هغو زړونو ته دَ غوښې
چې لږ هم دَ خلې هومره
ښکاري نه پرې دړد بدلي

نظم ۸

په شېبو کې دَ هجر

غواړم
چې ستا دَ ويده عکس په تندي
دَ خپل نامه وَ لګومه ټيکه
خو
چې نرۍ څوکه در وړم دَ قلم
ستا غنم رنګ نقشونه تت شي دُوني
چې دَ يو شنه وړوکي خال په ګمان
ستا په څېره باندې اشعار وَ ليکم

نظم ۹

سل ځېرې

ستاپه کاږو به غمازه!
زما دَ زړه وړه ايند اره
کړيچې کړيچې شي ، منمه
خو ، دا ياد لره نا پوهه!
که مات شوی هر تو کری
وَ ايند ارې ته مُونبړي
نو کوربه مې دَ زړګي هم
سل ځېرې شي زبېړَولی

نظم ۱۰

تسليمې جذبې

اوس به لا ما ببرغ په لاس
په غال غال
دَ پښتني مينې په نوم اخيسته
ستا دَ زړه مځکه په خپل واک کې ګله
چې مړامو سترګو دي له ما دَ مخه
په خوبَولو
او په مړو مړو کتو
زما دَ زړګي ټولې غښتلې جذبې
دَ بې همته عسکرانو غوندي
يوه يوه ځانته تسليمه کړله

Khyber.ORG

نظم ۱۱

کور کور یو مزار

لا تر څو چې
دَ ټکریزو په ارمان کې
دَ پښتو ناوې
په اور سېځي لاسونه
نو تر هغو به
کور کور دَ پښتنانه هم
لا په سیورو کې
دَ سرو شنو بېرغونو
ښکاره کېږي یو مزار
وَ نور عالم ته

نظم ۱۲

بې حسه دېوال

لارې لنډېږي
ورځ په ورځ لګیا دي
دَ شنه آسمان
او سپېرې مځکې تر منځ
خو فاصلې
پرتې هغسې دي لا
دَ زړو تر میانه
دَ غوښینو خلګو
چې ښکاري هر یو
په خپل ځای باندې ښخ

لیک: افضل شوک

لکه
دَ ختېو جوړ بې حسه دېوال

نظم ۱۳

ویدې لمحې

ما خو خوبونه ټول
په ټکي ټکي
رښتیا کول په سپینه ورځ درباندې
ځکه مې سترګې هم ړُومبی له خوبه
را ویښَولې ستا په عکس هر سهار
او لټولې به ما تل معناوې
غرسنۍ پېغلې!
په نقشونو کې ستا.. ،
خو چې خبر په حقیقت شوم کله
نو دَ خپل ژوند ویښې لمحې لا راته
ویدې ویدې غوندې محسوسې شولې

نظم ۱۴

پښتني هوډه

اې دَ سپېره منې ناترسه سیلۍ!
اې تکې سرې او زورَورې سیلۍ!
بلد یم ډېر ښه له تا
چې ربړَوای شې پاڼې
وړای او راوړای شې وریځ
او هم له رېګه درواى شې غرونه

منم منم
دا به دي هم وَ منم
چي ډُورږَوای شي خاوري
زما دَ بې حسه سُرت په قبر باندي
او نرَولای هم شي
زما دَ نامه ولاړه سپینه کتبه
خو ،
دومره واوره اې غاوري سیلۍ!
ما هم ښېښلي دي شُودي دَ مورکۍ
زه هم یو ځوان دَ پښتني هوډي یم
نه یم ګُوبۍ دَ اوبو
او نه کیږدۍ یم چي به ښیري شمه،
نو ځکه پوهی شه چي وژلی نه شي
په زور دَ مستو ښپو
زما دَ اُمید بله روښانه ډیوه
تر سپین سهاره پوري
او لا تر هغه دمه
چي پورته شوي نه وي
په ما پسي لاسونه

نظم ١٥
رسوائي

یو نوم دی چي یي وینم
ځای په ځای پر دېوالونو
دَ خپل نوم سره لیکلی
لکه زه او زما سیوری
چي په یو بل پوري اړ یُو

خو تر شا چې لار ته ګورم
ښکاري زما پلونه يوازې

نظم ۱۶

دَ ضمير ژغ

هغه يو ژغ چې زما تر غوږه راځي
له سترو سترګو مې خوبونه شَړي
تل مې دَ شپې وينښ تر سهاره ساتي
هغه يو ژغ چې زما تر غوږه راځي
ما دَ ژوندون په تقاضو خبرَوي
هم مې دَ وخت په زولنو خبرَوي
هغه يو ژغ چې زما تر غوږه راځي
ما ته سبق دَ سړيتوب راکوي
ما ته لار ليکه دَ رښتيا راښاي

نظم ۱۷

دمامې

سترګه سترګه
ګنډل شوې په ښهو ده
ژبه ژبه
چيچل شوې په غاشو ده
لاس او پښې هم
ماتې ځانګې دي، چې ځانګې
لنډه دا ، چې
وَر دَ کور کور دی تړلی

Khyber.ORG

خو په ښار کې
دمامې دَ خپلواکۍ دي

نظم ۱۸

شلې پښې

لارې دَ احساس دي
که رګونه دي دَ وینو
چې دَ زړه له کوره وځي
دَ رنځونو وَ نړۍ ته
هم په ویښه
هم له خوبه
خو ، چې وخت دَ مزل راشي
نو دا غبرګې پښې شي شلې

نظم ۱۹

پلمه

ښنګه دي وَ شرم له ویښو سترګو
زما دَ ماشومې مینې
ځوان ځوان خوبه!
ستا دَ نړۍ په هر هر کانې ښکاري
زما دَ نامه سره لیکلې ، ګوره
هغه یو نوم
دَ هغې لوړې هستۍ
چې دی پلمه دَ شاعرۍ وَ ماته
چې دی پلمه دَ زندګۍ وَ ماته

نظم ۲۰

څه شوه پښتو ؟

څه شوه پښتو ؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو!
هغه پښتو توُره ، توپک او چې وفا يادېده
هغه پښتو ښېګړه ، پت او چې حيا ء يادېده
څه شوه پښتو ؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو!
هغه پښتو ، چې په معنوي توګه وه ژواک او ژوندون
هغه پښتو چې خال او خط وه دَ ځلاند سباؤن
څه شوه پښتو ؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو!
هغه پښتو چې کاڼو بُوټو او ښنېزو وئيله
هغه پښتو چې اباسين او سېلابو وئيله
څه شوه پښتو ؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو!
هغه پښتو چې ژغېده به تناګانو غوندې
هغه پښتو چې پړکېده به برېښناګانو غوندې
څه شوه پښتو ؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو!
هغه پښتو چې وه تور سرو ته پېزوان او والۍ
هغه پښتو چې وه ځوانانو ته سدرۍ او خولۍ

نظم ۲۱

هغه هم ته وې

چا ، چې تر زړه راجوړَولې لارې
لا ، چې دَ چا به ما ښارَلې لارې
څوک چې ۆ ما ته تر جهانه راتېر
هم تر خپلوانو ، هم تر ځانه راتېر

دَ چا په ياد چې مې بانړه غورځېدل
دَ چا په نوم چې مې وېښته درېدل
لا ، چې ليدل مې تل خوبونه دَ چا
هغه هم ته وې ، بل څوک نه ؤ اشنا

نظم ۲۲

پټ لمر

ما هم غوښتل
چې شينکی خال وَ وينم
دَ خپل زړګي دَ مېلمنې په تندي
چې زه يې سترګه بولم
دَ ړانده بخت
هم دَ شپې شپې ژوندانه
له تورپېکي پټ
دَ ورک ورک رُونړ سهار
خو ، درېغه درېغه په مزل کې دَ ديد
په نيمه لاره مې ويدې شوې سترګې
په انتظار دَ يوې مستې څپې

نظم ۲۳

سپينې مانړې

دا دَ واؤرې سپين کورونه
چې مُونږې وَ شيشو ته
تولې خښتې يې دَ خوُنو
لا خو دي دَ زيارکښانو

دَ محنت دَ خولو څاڅکې
لا خو دي دَ يتيمانو
لپه لپه يخې اوښکې
لا خو دي دَ مظلومانو
ټکی ټکی وچې وينې
بس ، که لږ هم ژړی تود لمر
کښته راغلی مځکې خواته
نو يې ګورئ چې ويلېږي
دېوالونه خپل تر خپله

نظم ۲۴

اوږد مزل

زما او ستا تر مابېن
هغه دَ درو لوستو وړه فاصله
دَ کمکیِ مينې ځوانېدو په هيله
څونې اوږده شوه ، ګوره
چې تر يو بله رسېدو له مخه
ما او تا دواړه ګرانې!
دَ لېونیِ ځوانې تر ټاک واويښتو

نظم ۲۵

زړه

نړېدلي دېوالونه جوړ شي بيرته
رژېدلې څانګې هم وَنيسي پاڼې
خو ، يو دغه اوړ مارغه دی

چې ټپَي شي
دَ نفرت په يوه تريخ کاته هم دُونې
چې وزَر کله تلي وَ الوتو ته
نو اندام اندام يې وَ ژاړي له خوږُو

نظم ۲۶

يوه پوښتنه

که هر انسان په ژوندانه کې ځانته
لري په ژوند باندې حق...
نو، دا پُوښتنه کوم
چې څوک دی هغه ماشوم
دَ سړي زُوی دی که يَه ؟
چې په ټولنه کې نن
په تشه خېټه او په وچو شُونډو
خوار او ناهيله غوندې
دَ ساتېري او کورَ کيانو په ځای
له بودګانو سره
دَ يو بوده په رنګه
په امبارونو باندې
ګرځي خواره لټوي

نظم ۲۷

سترګې

څونې ويدې سترګې
په تک ژېړ سهار

سمې له خوبه ويښېدو ښځه بيا
دَ ورک تعبير دَ لټولو په ځای
په خپلو اوښکو تور بانه پرېمنځي
څونې اومې سترګې
په سره غرمه کې
دَ لوړو تندو دَ وږلو په نيت
دَ سترې زيار په يښېدلو خولو
سوځوَي خپل نازک او وچ لېمه
څونې ښائيسته سترګې
په ضد دَ تيارو
له توربخون غوندې رُومبي ماښامه
په ځای دَ اوښکو دَ زړګي په وينو
بلوي ټوله شپه ډيوې دَ حسرت
خو ، دريغه دريغه
بيا هم نه شو راويښ
ويده نصيب دَ دغو خوارو سترګو
چې دَ ژوندون ښېرې له ورايه په کې
په نوې نوې رنګ ځلېږي هميش

نظم ۲۸

په خُله يوه او په زړه بله

لارې اوږدې دي څونې
دلته دَ زړونو تر منځ
چې، دَ امکان اسپې هم
ښکارې پرې سترې سترې
خو ، بيا هم سترګې ويني
دغه غوږ ژبې خلګ

دَ بېل بېل کلي خلګ
اړکيه په سلو ربنتو
لکه کړۍ دَ زنځير

نظم ۲۹
قلم

که خبرې کړې لاسونه
نو ، به وَ منمه دا هم
چې يې نه شي ړنګولی
دَ بخت کربنې له ورغَوې
نه دَ وخت سيلۍ بادونه
نه دَ اوښکو سېلابونه
نه باران باران چُړتونه
لاکن بيا هم په تندي زما
شي راغونډې يو ځو ګونځې
چې قلم وَ وينم کله
په درو ګوتو کې دَ ها لاس
چې په کښلو دَ ځو ټکو
يدلوي رابذلوي تل
ليکل شوي قسمتونه

نظم ۳۰
ګونګۍ مينه

چې زه بلنه درکول غواړم دَ مينې اشنا !
ستا دَ ښائيست په نظارو کې په کتو شمه بوخت

نشه نشه شم او په تا کې په چُرتو شمه بوخت
چې زه بلنه درکول غواړم دَ مینې اشنا!
له ډېره وهمه وَ رپېږم او خوله خوله شم
وَ سوځم اور غوندې په ځان کې او یره یره شم
چې زه بلنه درکول غواړم دَ مینې اشنا!
راته ځرګند شي ستا په سترګو کې انکار له ورایه
په ځای دَ مینې دَ نفرت یو تریخ اظهار له ورایه
چې زه بلنه درکول غواړم دَ مینې اشنا!
یخ شي لفظونه بیرته ټول په سر دَ ژبې زما
ځکه چې مینه وي ګونګې ، نه شي کولی وینا

نظم ۳۱

بخرکې او یرې

دَ بنائیست دغه بخرکې
چې له اوره دَ ځوانۍ ستا
تل دَ ماتو ستورو غوندې
یوې بلې خواته غُورځي ،
هم دغه رنګه به ډېر ژر
دَ غرور په نغري کې
په لټون دَ سرو سکروټو
مړې ایرې دَ دې وختونو
وَ لړې را ولړې ته

نظم ۳۲

دَ سبا په آئینو کې

دَ پرون ښکلې مخونه
که نن ګونځې ګونځې ښکاري
نو بايد چې دَ نن ورځې
ځلنده ښائيست لرونکي
چتې پېغلې او ځوانان ټول
خپله خپله سر دَ پاسه
دَ غرور ښکرونه مات کړي
او په دې حقيقت پوهې شي
چې هغوئ به هم ښکارېږي
دَ سبا په آئينو کې
لکه وچې شاړې ونې

نظم ۳۳
خالي ځانګو

امېلونه دي دَ کرکو
که هغئ هم
يو په يو راته پئيل
په تار دَ مينې
نو دي څله دَ نامه لاکټ
په جار جار
راپه غاړه کړو په خپل لاس
دَ زړه سره!
چې اوس هم ګوره لا ځانګي
په سينې زما
دَ خالي ځانګو په رنګه
دَ يو کوُنډې

نظم ۳۴
وام

راغزېږي زما په لورې
یو تک سُور او تږکېدونکی
دَ سکروټې په شان بل لاس
هم په ويښه
هم له خوبه
خو ، چې زما تر مرۍ رسي
نو بانه پرې وَنښتېږم
په وږو وږو سُلګيانو

نظم ۳۵
څه تمه ؟

خپله سايه مې هم يو ازې پرېږدي
چې دَ ماښام زُلفې خورې شي په لمر
ته خو څراغ لا دَ بل کور يې اشنا
له تا به تمه دَ رڼا څه کوم ؟
له تا به تمه دَ وفا څه کوم ؟

نظم ۳۶
دَ خپله لاسه

بخت په ما پورې ګرم نه دی
نه وختونو يم ترټلی

ما خو خپله دَ خپل لاسه
دَ ماشوم زړګي په خوښه
دَ يو چا په خواخوږۍ کې
په صله دَ خوږې ميني
په اثر دَ مړامو سترګو
دَ سکون ډک ډک جامونه
چَپه کړي دي پخپله

نظم ۳۷

بېلېدل ګران دي

چې دَ اشنا دَ هېرَولو په نيت
په واښ دَ صبر ځان تړمه څونې
او لا يې عکس عکس پرېمنځل غواړمه
دَ خپلو سترګو له ايندارو څخه،
دُونې مې زړه شکوي تنهايي ورته
او راښخېږي له اوله هم زيات
لکه په ځوزو پېچل شوي وربښم
چې خلاسَوې يې څنګه څنګه په پام
هغوني دوئ په کې اړکېږي نور نور

نظم ۳۸

عدالت

زړګى خو غواړي مُدام
چې دَ مارغه په رنګه
بالا بالا الوتى

او دَ بورا په چم يې
ګل ګل ښائيست ځتَلی
دَ ژوند له هرې څانګې
خو ، ويښ ضمير يې ترې
دَ فرار لارې ټولې
په دليلونو باندې
ځکه خو هر انسان دی
ځانته ياغي هم خپله
ځانته قانون هم خپله

نظم ۳۹

هکله

دا چې دَ غره له لورې
بيرته ورغبرګه شي ژر
کلکه هکله دَ شپون
نو دغه لوُنې ، زامن
دَ دنګو غرو هم بايد
چې ژبې وَ نه ترې
دَ بودګانو غوندې
که سربېره پښتو
په چيغو چيغو له دوئ
غواړي دَ سر پړونی
نوټ :هکله) په ترينو پښتو کې چيغه ته وای(

نظم ۴۰

لټون دَ سيوري

Khyber.ORG

وړاندې په لاره دَ ژوند
اوچتَوم ګامونه
تش په دې هيله همېش
چې زه به هم وسا کړم
کله په يخ سيورې کې
سترِيا دَ سترې وجود
خو، دَ دې وخت ناترسه
تودو تودو غرمو کې
نه ښکارې چېرې راته
له پاڼو ډکه ونه

نظم ۴۱
اشتهار

هغه حياء او دَ حياء مجسمه
هغه دَ کور او دَ عزت مېرمنه
دَ نوې دور له تقاضو سره نن
ځومره بېباکه غوندې
سترګو ته وړاندې وړاندې
لکه لېبل دَ شُهرت
لکه ټائيټل دَ کتاب
دَ خپل ښائيست په سوب
دَ ژوندانه په ښاريو کې ښکارې
دَ هر بازار په دُوکانو کې دلته
دَ شرافت په لمن
دَ پېغلتوب او بې شرمۍ اشتهار

نظم ۴۲

دَ وخت زلزلې

کرښې دَ لاس وي
بېلې بېلې لارې
دَ ليکل شوې نصيبې منمه
خو ، چې منګولې دَ چا ډکې وي تل
دَ ارمانو په ځای
په سرو تښاکو
نو ، دَ هغوئ دَ ختو مېني څله
نړَوي هر کله دَ وخت زلزلې ؟

نظم ۴۳

خپلواکه کوچۍ

په زړه منګولې لګول دَ کوچۍ
څپه دَ باد نه ده نيول
نو څه دي ؟
چې دَ نازکو بُورږيکيانو غوندې
تل په ټولۍ کې له همزولو سره
دَ ژوندانه دَ هر ماښام دَ مخه
کله په دشت
کله لمن کې دَ غره
خپلې کيږدياني درَوي په اوبو

نظم ۴۴

برخې

ته هم ويده شه زياته
اې دَ ويده بخت سر ته ناست زړګيه!
ويده وي مړي دَ ګور
او مړي نه شي ورکولای چاته
برخې دَ ژوند هيڅکله

نظم ۴۵

کربښې دَ يار په نامه

بې تا مانده دَ ژوند په تول يم ځکه
چې ستا له جوره سترګه سترګه شومه
لکه خورَه ورَه ښکلا دَ سپرلي
چې په اؤو رنګوکې سترګې ګټي
خو ، دَ زړګي په برخه تل وي تيارې
بې تا مانده دَ ژوند په تول يم ځکه
چې ستا له جوره شومه سيال دَ خلګو
لکه سره ځوانه يښبدلي وينه
چې په رګو کې وي دَ ژوند علامت
خو ، هسې ښکاري سره سياهي دَ قلم
بې تا مانده دَ ژوند په تول يم ځکه
چې ستا له جوره څرېکه شوم دَ پُرهار
لکه تبره تبره ازغي دَ بُوټو
چې پاملرنه دَ ګلونو کوي
خو ، پرانوي دَ احساس لارې په درد
بې تا مانده دَ ژوند په تول يم ځکه

چې ستا له جوره تکه سره غرمه شوم
لکه وختونه دَ اور اور پېعلتوب
چې دَ وجود غوښه په تاؤ ويلوي
خو ، سوځېده لکه ققنس له ځانه
بې تا مانده دَ ژوند په تول يم ځکه
چې ستا له جوره ژوند ته لارې غواړم
لکه دَ بر بېوان تنها مسافر
چې لټوي خپل بې درکه منزل
خو ، فاصلې دَ محرومۍ اوږدې دي
بې تا مانده دَ ژوند په تول يم ځکه
چې ستا له جوره يم لاهو په ځان کې
لکه تازه غوندې يو مړی دَ ګور
چې ورته پورته وي لاسونه همېش
خو اديره کې نه وي نخښې دَ ژوند

نظم ۴۶

ويښه شپه

سر دَ پاسه دا رُونې ستوري
بل څه نه دي ، سرې بڅرکې
چې له اوره دَ هجرانه
الوتلي وي آسمان ته
هم په دې خو حسرتونه
په اوږو دَ اُميدونو
دَ سهار په هيله ستړي
دَ وچ بُوټي په چم سوځي
دَ بې خوبه سرو سرو سترګو

نظم ۴۷

ترانه دَ ياغي مينې

دلته خو سترګې او ايندارې وورې نظره ښکاري
دلته تيارې دَ ښېلتانه له مازيګره ښکاري
دلته ګرېوان وي دَ غماز په لاسو چاک دَ مينې
راشه چې جوړ کړو په يو ستوري خپل وتاک دَ مينې
دلته کاختي ده دَ سکون ، وختونه سوځي په اور
دلته آثار نه شته دَ ژوند ، ښکاري کور کور لکه ګور
دلته سرې سرې اوښتي دي تر ټاک دَ مينې
راشه چې جوړ کړو په يو ستوري خپل وتاک دَ مينې
دلته په لارو زيژه کاڼي او ازغي پراته دي
دلته خو ځلي په هر ګام دَ محرومي پراته دي
دلته باران ته دَ خلوص تږې دي خاک دَ مينې
راشه چې جوړ کړو په يو ستوري خپل وتاک دَ مينې

نظم ۴۸

کورَ کی

ځوني به ښه وای که موږ خپله بيرته
هغه ګړۍ وای نړولی هلته
له خاورو جوړ هغه کوچنی کورَ کی
هغه زموږ دَ ناوکيانو مسکن
چې ما او تا جوړ کړی ؤ په مينه
دَ ماشوالې په تودو غرمو کې
اې دَ غريزې سيمې پېغلې جلۍ!
نو به هيڅکله ګرځېدلې نه وای

ليک: افضل شوک

هغه ناورانه کورَ کی دَ یادو
په تا چارپېره لکه شپول دَ شپوږمۍ
او نه به ما وای سنجَولی کله
دغه ستا کور دَ ارمانون زیارت

نظم ۴۹

ژوندۍ اديره

دا خو ګڼه اديره ده
چا وئيل چې ښاريه ده ؟
دلته دي ټوله قبرونه
نه بازار شته ، نه کورونه
مړ احساس دی ، مړې مړې سترګې
مړي جذبې ، مړه ضميرونه
هر سړی دی کفن کښونکی
ځکه ژوند په کې ساه اخلي
هم په هر ګام دي ولاړي
فرښتې دَ مرګ خارمړي

نظم ۵۰

خيالي تړون

اې دَ اشنا په باب دَ وينبې خوبه!
کله خو ته هم شه رښتيا په هېره
چې زه هم وَ وينم دَ سترګو وړاندې
دَ خپل خيالي يار ناليدلې سترګې
چې مې زړګی تخنوي

Khyber.ORG

چې مې اروا موسَوي
هوکه ، هغه چې تهمتي يم باندې
له ننه نه ، زما له ژونده راهسې
خو ، بيا هم نه شوې ټولې
ګڼې تيارې دَ هجران
او نه سهار شو کله
زما په دې شپه غوندې ژوند

نظم ۵۱

مينه

مينه جذبه ده منم
مينه کنه ده منم
مينه ړنده ده منم
مينه کتاب دی دَ ژوند
مينه نصاب دی دَ ژوند
هر څه هر څه ، خو انقلاب ده مينه
پښتني هوډه ، مست سېلاب ده مينه
غرونه دَ وخت دي ورته ځوټې ځوټې
دَ رواياتو پړي پرې دي ورته
مرګی هم ځان په ګوتو نه ورکوي
ځکه خو هر مئين زړګی وي ياغي
او دَ ياغي جذبو له اوره امان
چې ... په سره تاؤ کوي خوله په کاڼو
هوکه ، په هغه کاڼو
چې دَ بڼلی غوندې وربرې په دوئ

نظم ۵۲

دَ ګل په نامه

ويارمه زه په ازغي ځان هر کله
ځکه چې اې ناپوهه ښکلې ګله!
پاي له ژونده دَ فنا قدرونه
پاي له خاورو دَ بقا قدرونه
پاي له کاڼو دَ دُنيا قدرونه
پاي له شپې دَ سپين سبا قدرونه
پاي له خيرو دَ ښکلا قدرونه
نو، ته هم پوهې شه که دانا يې ګله
ګله !که ګل يې ، نو له ما يې ګله

نظم ۵۳

پټ پُټانې

ځينې سترګې دي
چې ما دَ ورکو غواړي
ځينې سترګې دي
چې زه يې ليدل غواړم
خو
نه لاره دَ طلب رسي وَ سر ته
او
نه دغه پټ پُټانې زموږ تر منځه
درَوي دَ صبر جګ جګ دېوالونه

Khyber.ORG

نظم ۵۴

پښتنه پېغله

ته په خوُی دَ غرسنۍ یې ، تا په کوم نامه وَ ستایم
ته باران یې ، ته سیلۍ یې ، تا په کوم نامه وَ ستایم ؟
دَ پټکي شمله ده هسکه ستا له جوره دَ پښتون پلار
ته په ښځه ځان زمرۍ یې ، تا په کوم نامه وَستایم ؟
ستا دَ سترګو په حجرو کې دَ خلوص مېلمانه اوسي
ته نرګاړې انجلۍ یې ، تا په کوم نامه وَ ستایم ؟
ستا په مینه کې پښتو ده ، ما ته نه مني له مرګه
ته هم لُور دَ ملالۍ یې ، تا په کوم نامه وَ ستایم ؟
له بنګړئیو او له ګوتکو ،خوښې دي په لاس ببرۍ ستا
ته ببرغ دَ خپلواکۍ یې ، تا په کوم نامه وَ ستایم ؟
ستا خندا ده دَژوند زېری ، ستا په خشم کې مرګی پټ
ته وږمه یې ، ته سیلۍ یې، تا په کوم نامه وَ ستایم؟
ستا په ژغ کې خوږ سرور دی،خوندکوي تل ژغبده ستا
ته نغمه یې، ته شپېلۍ یې، تا په کوم نامه وَ ستایم؟
ستا چې پټ وي تر څو پورې دَ حیاء په پلؤ مخ لا
ته اومه غوندې غوټۍ یې ، تا په کوم نامه وَستایم؟
وچ دي شي هوس دَ ستورو ،چې به ستا وړاندې ځلېږي
ته سکه خور دَ سپوږمۍ یې، تا په کوم نامه وَ ستایم؟
ستا ښائیست دی له فطرته ، وَ نخرو ته دي حاجت څه
ته بې تاجه هم رانۍ یې ، تا په کوم نامه وَ ستایم ؟
ستا شبوه هم لکه شمعه دَ تیارو په ضد سوځېږي
ته رڼا دَ زندګۍ یې ، تا په کوم نامه وَ ستایم؟
هیڅ دي هرڅه بې تا دلته ، که ینداري دي که سترګې
ته دَ ژوند اصل ستنۍ یې ، تا په کوم نامه وَ ستایم؟

شوق هم ستا په تصور کې ، تر مرۍ نيسي غمونه
ته سوب دَ سوکالۍ يې ، تا په کوم نامه وَ ستايم؟

نظم ۵۵

دي آئرن ايج

دَ پرون ټوله خوبونه
ټول سوچونه
ټول خيالونه
نن رښتيا دَ ژوندانه شول
اربې له حرکته
دَ اپټم له برکته
خو ، مرګی ، هغه مرګی دی
چې دَ جين بم په وسواس يې
دَ روبوټ غوندې انسان هم
په خپل غم دی لا نيولی

نظم ۵۶

يوازې نه يم

يوازې نه يم ، اند ېښنې لرمه
دَ زړه په سر بلې لمبې لرمه
ځکه خو کله خوب له خوبه ګرځم
کله دَ شنې لُوخړې غوندې ترځم
لا دَ تيارو دَ يو ملګري په چم
په هر دويم قدم دَ ورځې پرځم
يوازې نه يم ، وسوسې لرمه

ځانته چارچېره څو ساې لرمه
ځکه خو کله له خپل سيورې تښتم
کله له وامه دلې دُورې تښتم
دَ مرګ له خلې او دَ اجل له ګولې
له ښاره زه دَ غره په لورې تښتم

نظم ۵۷

سباؤن

دَ پرونۍ شپې
دَ ښائيسته غوندې خوب
که تعبير نن وَګنم
نو به دَ ژوند
په غم لړلې لمحو
او چارچېرچل کې دَ وخت
زه خوار په ورېي خپته
وَ لرم هيله په څه
دَ خندني سباؤن ؟

نظم ۵۸

پيسې

دَ سهار له لمر ختو
دَ ماښام تر خورېدو
ټول اقدار دَ ژوندانه
ورکړه راکړه بد او ښه
ګوا هر څه او تقا ضې

نن سبا ښکاري پیسې

نظم ۵۹

نفس

هغه سړی
هغه نوموَړی سړی
هغه غښتلی سړی
چې ما ترځان دباندې
خپل چارپېرچل کې چېرې
نه کړو مونده کله هم
هغه سړی
هغه غاوٍره سړی
هغه جابره سړی
نن ورځ په خپله ښه
ما په خپل ځان کې وَ لید
دَ زړه په سترګو باندې

نظم ۶۰

یوه خطا

کشکې زه رُومبی خبر وای
فقط دومره
هوکه ، دومره
چې یو ورځ به زه او زړه هم
سم سره له آرزوګانو
دَ دې خپلو سرو سرو اوښکو

په سېلاب کې وَ يهېږو
لکه ختې
لکه شګې
او لا خړ کچه کورونه
نو به نه واى ورګډ شواى
کله هم داسې په مينه
زه دَ مينې وَ درياب ته
لا دَ هغو ښکلو سترګو
دَ خُمار ډکو چينو ته
چې تر ننه يې نشو کې
لامبوزن لامبوزن ښکارم

نظم ۶۱
عقيده زما دَ مينې

چې له خدائيه که بل چا ته
اجازه دَ سجدې واى
نو به ما واى لګولى
خپل تندى وَ هغه يار ته
چې هم خپله تل ولاړ وي
وَ بُتانو ته خاورو
لاس نړلى لاس تړلى
دَ اغراضو په مندر کې

نظم ۶۲
څوک به واي دَ ناز غاړې ؟

څوک به واي دَ ناز غاړې ؟
دَ ساه ګانو په دې لوبه
چې يادېږي په نامه ژوند
خو ښکارېږي دَ خوب غوندې
خاورې خاورې
سپېرې خاورې
څوک به واي دَ ناز غاړې ؟
دَ اُمېند په وړمو باندې
چې ښکلاوې زېږَوي تل
خو څکلی يې څوک نه شي
لکه زهر
تراخه زهر
څوک به واي دَ ناز غاړې ؟
دَ وختونو په دې ناوې
تر سپرلي چې هم ده ښکلې
خو همېش له غمه ژاړي
لکه کونډه
خواره کونډه
څوک به واي دَ ناز غاړې ؟
دَ دې ژوند په موسمونو
چې بدلېږي رابدلېږي
خو سکون په کې هغئ لا
همېش ښکاري
يو پُوښتنه

نظم ۶۳

جنون

ورک یم له ځانه زه په تا کې دُوني
دَ انتها ، چې انتها ده ثوني
خو بیا هم زه دَ ویده بخت له جوره
په ویښه لرې یم له تا هغوني
ورک یم له ځانه زه په تا کې دُوني
چې زما دَ فکر ژورتیا ده ثوني
خو بیا هم زه دَ سترګو وړاندې مُدام
ښکارم بندي دَ خپل وجود هغوني

نظم ۶۴

ړنده نړۍ

لمر که خېږي که ډُوبېږي
خو دا څُونه
دَ زړه څُونه
لکه تور لحد دَ مَړي
چې وړانګه هم دَ رڼا لا
نه شي کښلی ورته لاره

نظم ۶۵

؟

یو خواته مري
سرې سرې له تندې
وَ یوه ګوټ ته
دَ خواهش دَ چینې
او بلې خوا ،

ډُوبېږي ښځه ښځه
په خپل اوبه غونډې وجود کې خپله
لکه سُوروۍ کشتۍ
په شنه درياب کې

نظم ۶۶

پښتو

هغه څوک ده ؟
دَ چا لُور ده ؟
دَ چا وينه ، دَ چا خور ده ؟
چې په سرو سرو اوښکو ژاړي
سر ببره، در په دره
دَ ژوندون لارو کوڅو کې
په مخ لُوڅه
په پښو لُوڅه
په زَړو څيرو جامو کې
سرګردانه ، پرېښانه
په وجود ستړې ستومانه
له خپل ځانه بې خبره
له جهانه بې خبره
دَ بې رحمه وخت په لاس کې
لېونۍ سپېڅلي غونډې
په ارمان کې دَ نکريزو
يېغلتوب بائيلي زړېږي
په فرياد فرياد ژغېږي
چې ، اې خلګو!
ړندو خلګو!

ليک: افضل شوک

Khyber.ORG

ماته وَ ګورئ ، زه څوک يم ؟
دَ چا لُور او دَ چا خور يم ؟
زما په سر پړونی نه شته
زما لاسونه بې بنګړئيو
زما غوږونه بې والئيو
آخر ولې آخر ولې ؟
يَه دَ وخت زامنو ولې ؟
زه بې وسه ، بې آسرې نن
زه بې کوره ، بې پړدې نن
دَ خپلوانو په لټون تل
دَ مُراد کچکول په لاس کې
دَ سوالګيرې په شان ګرځم
زه سوالګيره ؟
زه سوالګيره ؟
سترګې رُوڼې کړئ يَه خلګو !
دَ غفلت دَ تيارو خلګو !
ما هم وَ پېژنئ خلګو
زه دَ دنګو غرونو لُور يم
زه پښتو يم
پښتنه يم

نظم ۶۷
فاصلې

يو قدم په زيږه کاڼي
بل قدم په ازغن بُوټي
خو ، لا هغه فاصلې دي
دَ ژوندون دَ خواهشاتو

Khyber.ORG

چې لنډېږي نه هيڅکله
په دې لارو زوال جنو

نظم ۶۸

ازلي تړون

کومه ورځ چې ستا دَ زُوکړې وه
هغه ورځ
ما ليدلي وه په وينبو سترګو باندې
په ايندا ره کې
خيالي غوندې څېره ستا
کومه شپه چې راته مرګ وله
هغه شپه
تا په مينه زما دَ زړه په واړه غولې
دَ تيارو په ضد
څراغ دَ ژوندون بل کړو

نظم ۶۹

دَ رڼا ملګري

ته دَ رڼا سره سم ځغلې
دَ ماښام په لورې
او زه دي سيورى دَ وجود يم
تا سره سره ځم
خو ، دَ بېل بېل فطرت له جوره
ما او تا هم مُدام
چې څونې دواړه ليدل کېږو

ښکلې په ښکلې دَ ورځې ،
دغونې ورک شو له یو بله
په کوڅو کې دَ شپې

نظم ۷۰

دَ طلب تنده

چې دَ سوچ هر یو نیلی مې
دَ اُمید له هر ګودره
دَ جانان په طلب ستړی
او ناهیله غوندې بیرته
دَ ماښام خواته ، راغبرګ شي
نو ، په اوښکو یې دَ سترګو
اوبَومه تنده داسې
لکه زه چې یې له ورکو
ټوله ټوله ورځ غوښتمه

نظم ۷۱

ټپ دَ نامه

که له سترګو
زما دَ هر یو عکس په رنګه
زما دَ نوم
هغه تک شنه او مړه حرفونه
چې تا کښلي په سپین لیچ ؤ
په نرۍ ستن ،
لا هم بیرته

په پنر وَ پڑَيِ ګله!
نو
هغسې به يو تپ
لکه ايندار ه
زما دَ ياد هره خبره تل
په تا ويني

نظم ۷۲
تلکې

که تښتېده غواړي څوک
له خپله ژونده چېرې
نو به په کومه تښتي ؟
چېرې به مخه کوي ؟
ځکه چې ښکاري هر لور
دېوال دېوال رسمونه
غُونډې غُونډې خنډونه
درياب درياب غمونه
او لا ، قدم په قدم
ولاړي دي تلکې

نظم ۷۳
آخري سندره

نه شمه پاللی بس ..... نورې اند ښېنې زياته
نه دَ وير شېبې زياته ، نه دَ ژوند لانجې زياته
چاته لُوند ازغی ښکارم، څوک غمَوي ژوند په ما

چاته خوارکی ښکارم، څوک وهي پسخوند په ما
نه شمه زغملی تل ، داسې مسخرې زياته
نه دَ وِير شپېې زياته ، نه دَ ژوند لانجې زياته
څونې چې نېستمن يمه ، دُونې مانده تول لرم
څونې چې غمجن يمه ، دُونې تش کچکول لرم
نه شم ټکولی زه ، بندې دروازې زياته
نه دَ وِير شپېې زياته ، نه دَ ژوند لانجې زياته
دلته مې لمر ملا سېځي ، هلته دَ کلو مزل
دلته مې خپل بخت ترټي ، هلته په ارغو مزل
نه غوارم ساتل شوقه !ساه سره ربنتې زياته
نه دَ وِير شپېې زياته ، نه دَ ژوند لانجې زياته

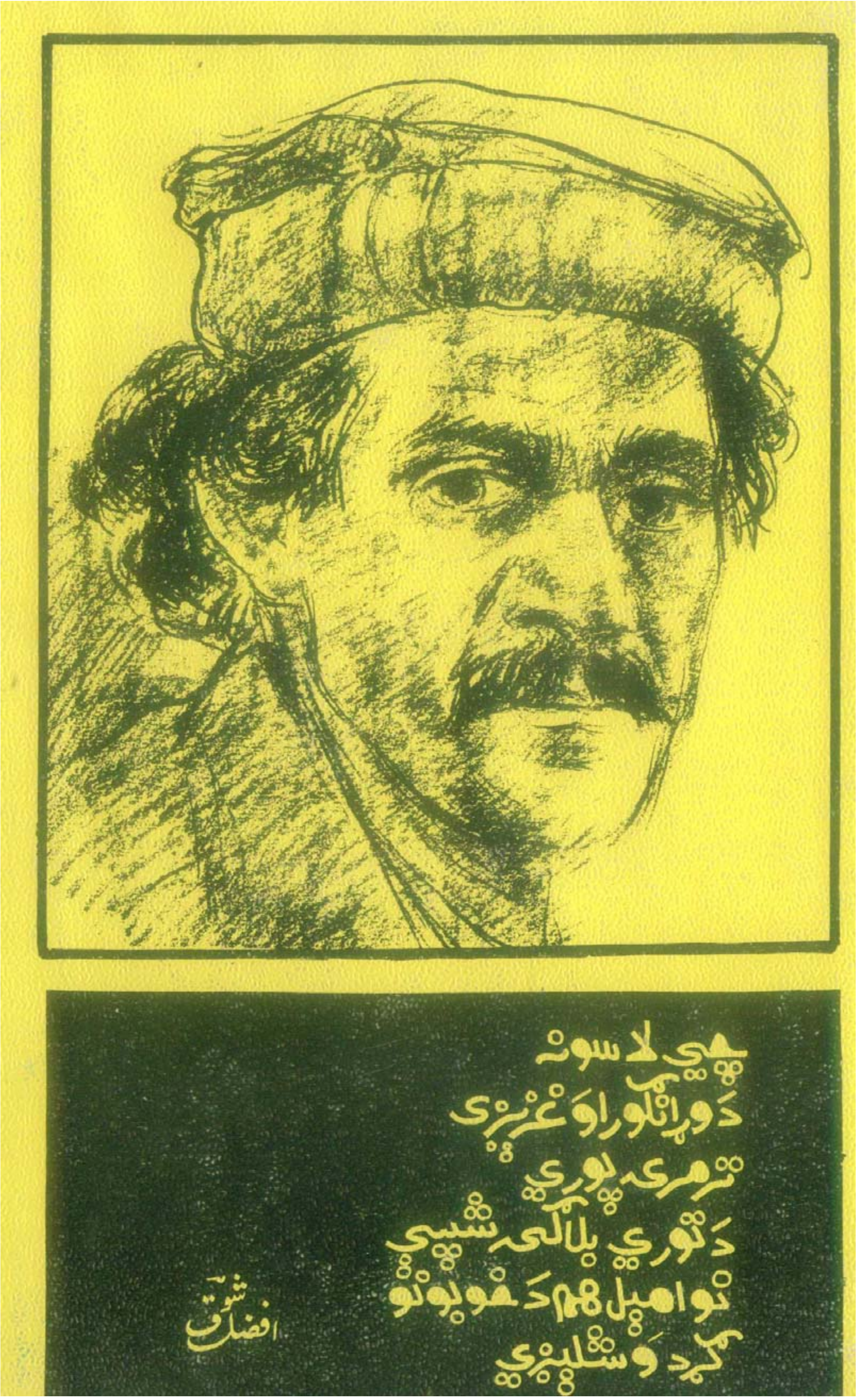
چې لا سوځي
د وړانګو او غوړېږي
ترمرګه پورې
د تورې بلا لکه شپې
تو امېل هم د غوبوټو
ګرد وشلېږي
افضل شوق